

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications
should be addressed to J. H.
Vander Vennen, 1061 Dunham
St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Communications relative to con-
tents should be addressed to Rev.
H. Hoeksema, 1139 Franklin St.,
S. E., Grand Rapids, Mich.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Vol. III, No. 18

JUNE 15, 1927

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

HALLELUJAH, AMEN!

For thine is the Kingdom, and the power,
and the glory, forever, Amen.

Matt. 6:13.

Our Father!

Who art in heaven!

Hallelujah, Amen; Thine be all the praise!

For Thine is the kingdom. And, at the close of our prayer, before we rise from bended knee, we must needs ascribe to Thee all glory and adoration, and from the sanctuary of our hearts let joyous praise ascend to Thy throne of grace.

Thine is the kingdom, Father, Thine alone, Thine everywhere, Thine forever and ever.

Thou rulest from pole to pole in might and undisputed dominion. Never yet did the sceptre of Thy royal power slip from Thy almighty hand.

And from the midst of this world, bowing still at Thy footstool, where it all seems so different, often we all the more feel constrained to acknowledge that no one rules but at Thy bidding, that all the government of the entire domain of the works of Thy hand is solely Thine. Often it seemed, and still it appears, as if the Prince of darkness and all his wicked host of the abyss and in the earth are in power, enthroned in the world, controlling the affairs of men and directing the course of history. For they rise up against Thee; and often with seeming success raise the banner of insurrection within the realm of Thy dominion. Men, whose every imagination of the thoughts of their hearts is only evil, continually plot and scheme and execute their wicked purposes to bring Thy counsel to nought, and crown the Arch-opponent of Thy glory and name king over all. They lift their fist in rebellion in Thy face, they dethrone Thee from their hearts and lives, they trample Thy good commandments under feet, they oppose the cause of Thy kingdom, they hate and persecute Thy people and accomplish their wicked designs. . . .

Till they mockingly say, that there is no God in heaven that rules and executes judgment and righteousness.

But even so, Father, we know and are confident by faith, and it is all the more the desire of our heart to close our prayer by giving praise to Thee and acknowledging, that Thine and no other's is the kingdom, the dominion forever and ever.

We know that Thy counsel shall stand, and that Thou doest all Thy good pleasure. All that is and lives and breathes must needs be subservient to Thy will. Wicked men may vainly imagine to thwart Thy counsel and to take the reins of government in their own hands — their very imagination is only to prove their vanity. The powers of this world may seem to succeed at times to resist Thy will and to accomplish the will of the Prince of this world, but even in their most glorious apparent success, Thou sittest in the heavens and laughest at their foolish works. Yea, even in their very wickedness Thou rulest, and the very thoughts of their hearts Thou dost govern by Thy Almighty Will. Clay in the hand of the potter they remain; the axe in the hand of him that hews. Thou art enthroned on high. Thou only holdest the reins. Thou standest at the helm to direct. Over the ocean of time and history Thou governest the ship of all Thy works, directing it into the eternal haven, destined for it by Thee from before the foundation of the world. . . .

Thine is the kingdom!

Thine is the dominion now.

Thine was the dominion constantly in the past, even in what seemed to us the most hopeless periods of darkness and rebellion against Thee. . . .

Thine will be the dominion, when all of time and history, and of the things earthy shall have flitted away and all Thy counsel shall have been executed, and we shall have a place in Thy everlasting kingdom of glory.

And, Father, so it must be. . . .

For Thou art God and not we. Thou art God and not man. Thou art Sovereign and it is becoming for Thy creatures to bow at Thy footstool in humble adoration. And, although we were by nature rebels and penitently confess that we, too, rose in insurrection against Thy

dominion, yet by Thy grace we now glory in Thy rule and gladly confess it, in humble praise: Thine is the kingdom, Thine alone!

For of Thee and thru Thee and to Thee are all things. . . .

Let all that breathe acknowledge Thy Sovereignty! Hallelujah, Amen!

Abba, Father!

We praise Thy holy name!

Amen, yea Amen, Hallelujah!

For Thine is all the power in heaven and earth and hell. And all glory is Thine forever!

As Thy kingdom is over all, so is Thy power in all the works of Thy hands and so is Thy glory manifest in all Thy wide dominion.

Nay, Thou art not more powerful than all creatures, but the power of every creature is Thine; Thou art not more glorious than all that exists, but the glory of all is Thine. Supreme in power over all art Thou, because all depend on Thee; more glorious than the most glorious of creatures Thou art, because all their glory is from Thee. The strength of the mighty and the power of the wicked, the glory of the heavens and the brightness of the angels, all are Thine. There is neither power nor beauty in all Thy wide dominion, but it is of Thee. . . .

Thus we confess, our Father: Thine is the power and the glory!

All the power; all the glory!

Often, as we peruse history's pages or review our experience, it would seem different. . . .

And things appear and devils claim and wicked men imagine to possess a power of their own. . . .

How mighty are the powers that be! How imposing are the works of men! How gigantic are their accomplishments in the world! How glorious seems man, even though he departs from Thy ways and despises Thy holy covenant! Proudly the world boasts of its power and manifests it in many mighty works. Haughtily it speaks of the wonders of man, of his wisdom and genius and daring conquests, and it claims all the glory for itself and appears to possess it, apart from Thee. And, Father, when the wicked are thus in power and very glorious and boastful of their achievements; and when, then, they rise up against Thee and Thy Christ and Thy people; when they mock and revile and rail and rave; when they persecute Thy children on the earth, and even as they did with Thy holy child Jesus lead them as sheep to the slaughter; when the cry of their fear and anguish and suffering is pressed from their lips and rises to heaven and there seems no helper in the highest and Thou art silent and longsuffering over them; when they are in poverty and hunger, in affliction and pain and there seems no deliverance. . . .

And when, then, Father, we consider these evil powers all by themselves and in our foolishness divorce them from Thy power. . . .

Then, we confess, fear and terror steals into our

hearts and we are prone to cry out, that all things are against us and that there is no knowledge or power in the Most High. . . .

But, Father, Thine is the power!

And all the glory!

We know that the devil in the abyss and all the dark host that are with him have no power to plot and scheme, to speak or stir, if Thou withdrawest Thy hand. Their power is Thine and we know that they must do Thy will. We know that all the mighty works of man are accomplished only by a power that is from Thee; that they are less than a drop of the bucket and a dust of the balance; that they must needs perish if Thou dost not sustain them. We know that suffering and death have no power to sting but at Thy bidding. . . .

And all the glory of man, apart from Thee, is vain. . . .

And so we bow, our Father who art in heaven, and bring Thee the praise of our heart by the offering of our lips, and in the midst of a world that refuses to acknowledge Thee, we confess: Thine is the power and the glory forever!

No glory in self. No glory in man. No glory in any creature.

But all the power and glory be ascribed solely to Thee!

For Thou art the Fount of Good!

Amen, Hallelujah!

Our Father!

Who art in heaven!

Thus, by Thy grace, we close our prayer in humble adoration.

And thus, Father, we are confident, that we may rise from our humble worship with Amen in our hearts and Amen upon our lips.

For thus we are assured, that it is much more certain, that Thou wilt hear us in our petitions, than we can even feel in our hearts that we did desire these things of Thee. . . .

We prayed, Father, O, we realize, now we are about to close, imperfectly and with much stumbling; for even while we earnestly attempted to follow our perfect Lord in His perfect prayer, sin cleaved to us and our sinful heart frequently was not in harmony with the perfection of the petitions our Lord placed on our lips. We prayed, Father, and we feel, that if Thou shouldst mark transgressions, the transgressions that led us astray even while we worshipped, Thou canst neither incline Thine ear to our imperfect cry nor grant us our petitions. But Father, we prayed by thy grace, and however imperfect, yet feeling in our inmost heart, that Thou Thyself didst work this prayer within us. . . .

We prayed, that Thy name might be hallowed, because Thou didst work within us a new love of Thy name; we prayed that Thy kingdom may come, because Thou didst make us citizens of the kingdom of heaven; we prayed that Thy will may be done, in us, thru us, by us, everywhere, because Thou didst spread abroad within

our hearts a children's love and the obedience of sonship. We prayed that Thou wouldst give us bread for this day, because Thou didst teach us to confide in Thee for today and tomorrow and to acknowledge Thee in all our life and walk; we prayed that Thou wouldst forgive us our sin, because Thou didst break our hearts and create within us true sorrow and contrition; we prayed that Thou wouldst not lead us into temptation, for Thou didst make us hate sin and eschew evil and long for that perfect deliverance in which we shall see Thee as Thou art.

We prayed, Father, as our Lord taught us.

We prayed, and now it is all finished we realize that the prayer was Thy work within us and through us.

Thine be the thanks and the glory that we might worship and pray.

But, Father, all the more, we are confident that Thou wilt hear us and grant us our petitions.

Thou wilt hear us, for Thou art our Father and we are Thy children, and Thou dost love us.

Didst Thou not manifest the greatness and wonder of that love in the gift of Thy Son? Is it not Thine own Word, that Thou didst send Him into the depth of His shame and humiliation, because Thou hadst chosen us from before the beginning of all things and ordained that we should be Thy children? Is it not the wonder of Thy grace, that Thou didst purchase us with the precious blood of Thine only begotten Son, flowing from Calvary's tree, in order that we might again know Thee and receive the blessed privilege of calling Thee our Father, of communing with Thee, of sending our prayers to the throne of grace? Yea, Father, we believe that even these very prayers, which we may offer to Thee, were purchased by His blood. And because of the wondrous manifestation of that boundless love we are assured that Thou wilt hear us.

And, Father, Thou canst hear us and art able to grant us our petitions, fulfilling our every need and realizing our deepest desires. We are assured that Thou alone canst bring Thy kingdom, canst realize Thy will, canst manifest the glory of Thy Name; that Thou only canst provide for us, as long as we travel our pilgrim's journey here below; that Thou art able to blot out our iniquities and deliver us from the power of sin and death, even as we pray.

For Thine is the kingdom and Thou rulest over all, so that all must be subservient to Thy purpose.

And Thine is all the power in heaven and earth and hell, so that nothing can resist Thy will.

And Thine is all the glory forever and ever!

Our almighty Father Thou art!

And therefore, we rise from our imperfect worship with the assurance in our hearts, that Thou shalt surely hear us.

And Thine be the glory even of our prayers!

Hallelujah, Amen!

Yea, Amen! Forevermore!

Abba, Father!

H. H.

AREN VAN ANDERE AKKERS

Niet Zonder het Woord Gods

Men heeft gezegd, dat het Woord des Heeren het brood meebrengt; en dat is ongetwijfeld waar. Dat is waar voor geheel de aarde en voor heel de menschheid. Zonder het Woord Gods was er geen brood meer op aarde, voor niemand.

Zonder het Woord Gods zoeken dwazen en blinden ook thans oplossing der noodvragen van het sociale menschenleven, dat worstelt om het brood.

Helaas, helaas! zoo zij, die Gods Woord hebben, meenen, die vragen op te kunnen lossen zonder het Woord Gods! Er IS geen brood op aarde zonder het Woord Gods, en zonder de gemeente van den levenden God, die Zijn Woord in het leven der menschheid draagt. En er is daarom ook geen hope voor meelvat en oliekruid, voor akkerbouw en nijverheid, voor handel en welvaart, voor landen en volken, zonder het Woord des Heeren.

Ds. J. C. Sikkel

In "Wagen Israels en zijne Ruiters"

De Roeping der Volken en Overheden

Het is de roeping der volken en overheden, de roeping van alle menschen, om God naar Zijn Woord te dienen, wijl de Heere GOD, de eenige en waarachtige God is, de God aller volken en overheden; om naar het Woord des Heeren te hooren; om er onder te bukken en er zich dienstbaar aan te stellen.

Ja, de Heere roept in Zijn Woord als een gunst en een eere heel het menschenleven, overheden en volken en ieder in wiens hand vermogen is, op, om in de vreeze Gods Zijn Woord te eeren en zich dienstbaar te stellen aan den gezalfden Christus Gods en aan Zijn gemeente en dienst op aarde.

Ds. J. C. Sikkel

In "Wagen Israels en zijne Ruiters"

Waar in de Rust Ligt

Al ware het ook, dat de wijsbegeerte eene volledige verklaring der wereld en een volkomen zuiver begrip van God kon geven, daaraan zou toch de mensch niet genoeg hebben. De dorst van zijn hart gaat uit, niet allereerst naar een zuiver Godsbegrip, maar naar den levenden God zelve.

Een mensch vindt geen ware rust, voordat God ZIJN God en ZIJN Vader is geworden.

Er is ook voor den diepsten denker geen rechtvaardiging uit het begrip, maar alleen uit het geloof.

Dr. H. Bavinck

In "Christelijke Wereldbeschouwing"

Het Kenmerk der Revolutie

De haat tegen het Evangelie is het kenmerk der revolutie, haar anti-christelijk karakter; geenszins wanneer zij tot buitensporigheden overslaat, dat is, haar eigen spoor verlaat; integendeel, wanneer zij, gebleven in haar

spoor, het doel van haar voortgaande ontwikkeling bereikt.

Dit merk is aan de omwenteling eigen; zij kan er zich niet van ontdoen.

Het is vereenzelvigd met haar beginsel, omdat het tot de uitdrukking en afspiegeling van haar wezen behoort.

Het is het teeken van haar oorsprong, het merkteken der hel!

Mr. G. Groen van Prinsterer
In "Ongeloof en Revolutie"

Geschiedbeschouwing van den Christen

Het standpunt onze geschiedbeschouwing is dat van den Christen, die nergens in begeert te roemen dan in Christus en Dien gekruist; die in godsdienst, zedelijkheid, en recht, in huisgezin, of staat, geen wijsheid of waarheid erkent, welke niet met onderwerping van hart en verstand aan de bijzondere openbaring Gods begint; die ook in de historie, niet enkel, met den deïst, de leiding eener voorzienigheid opspoort en opmerkt, maar, aan de belijdenis van het Evangelie met vastheid van overtuiging getrouw, in de komst en in de zegevierende terugkomst van den Heiland, de oplossing der raadsels van de geschiedenis der menschheid erkent en tegemoet ziet.

Mr. G. Groen van Prinsterer
In "Ongeloof en Revolutie"

(Wij meenen dat ook in onze dagen, en in Chr. Geref. kringen, waar aan neo-calvinistische politiek wordt gedaan, en nog al eens vaak ons christenen hier te lande wordt gewezen op de Goddelijke voorzienigheid "die ons hierheen heeft geleid" als een grond voor meedoen aan de "politiek," deze principieele woorden van den grooten en nederigen en rechtgeloovigen Groen van pas zijn. — G. Van Beek).

De Eeuwzang om het Altaar des Vleesches

Baal en Astarte worden met die namen niet meer verheerlijkt in de wereld van de volken der beschaving.

Maar nog wel verlustigt zich de beschaving onze eeuw bij toeneming in de Grieksche gedachte, in de verheerlijking der natuur, in de vergoddelijking der kunst, in de emancipatie des vleesches.

De hartstocht van Oud-Azië laait weer op en dringt naar den weg van het Babylonisme, van het Chamisme, van het Kanaänisme.

Pantheïsme en Materialisme huwen zich en vieren in de verheerlijking van de stof en van het schepsel een schier alles overweldigenden triomf.

En Afrodite bekoort daarin weer machtig en roept om aflegging der schaamte.

Hoe beeft, wie den Heere, den levenden God, in Christus Jezus kent en liefheeft, bij den eeuwzang om het altaar des vleesches!

Ds. J. C. Sikkel
In: "Wagen Israels en Zijne Ruiters"

DE GELOOVIGEN EN HUN ZAAD

De voorstelling, dat de kinderen des verbonds allen verondersteld moeten worden wedergeboren te zijn, en dat eerst op grond van zulk eene veronderstelling de Heilige Doop mag worden bediend aan het zaad der kerk, is wel weer in den laatsten tijd op den voorgrond getreden, met name door den arbeid van Dr. A. Kuyper; doch daarmede is volstrekt niet beweerd, dat ze slechts enkele jaren oud zou zijn. Integendeel, mag van haar gezegd, dat ze dagteekent uit de zeventiende eeuw; en dat er in de periode, die door de synode van 1924 genoemd werd "de bloetijd der Gereformeerde theologie" onderscheidene theologen waren, die de zaak alzo voorstelden, is bekend. Zelfs schreven de Professoren M. Noordtzijs, D. K. Wielenga, H. Bavinck en P. Biesterveld, dat "het standpunt van alle Gereformeerden tot ongeveer het midden der zeventiende eeuw toe" was, "dat de kinderen even goed als de volwassenen geloovigen waren." ("Opleiding en Theologie", p. 76). Juist hoe Calvijn deze zaak voorstelde, valt niet met beslistheid te zeggen, schoon men soms den indruk ontvangt, dat ook hij bovengenoemde voorstelling verdedigt. In zijn "Instituut" IV, 16, 20 schreef hij: "dat namelijk de kinderen worden gedoopt tot het geloof en de bekeering, die zij later hebben zullen, van welke beide gaven het zaad door de verborgene werking van den Geest reeds in hen is, schoon de gaven zelve hare gestalte nog niet hebben." Hier wordt wel beweerd, dat kleine kinderen in hun prilste jeugd de gave der wedergeboorte, als een zaad des geloofs en der bekeering kunnen deelachtig zijn, iets dat niemand zal ontkennen. Doch de gevolgtrekking, dat Calvijn dit van alle kinderen, die in het verbond geboren worden, zou willen veronderstellen, is daarom nog niet gewettigd. Vooral waar, even later Calvijn een gansch anderen indruk geeft, zou men te ver gaan, zoo men dit uit zijn schrijven zou willen concludeeren. In IV, 16, 21 toch schrijft Calvijn tegenover hen, die den Kinderdoop bestrijden: "Zij geven daaruit wel voor, dat er voor den Kinderdoop niets overblijft dan dat hij een ijdele rook is, omdat hij namelijk ver van deze waarheid af is; maar zij vergrijpen zich door dit misbegrip, dat zij willen, dat de beteekende zaak altijd aan het teeken in tijd zal voorafgaan." Zacharias Ursinus schrijft in zijn "Verklaring op den Heidelbergschen Catechismus" (vertaling van C. Van Proosdij) II:12: "De kleine kinderen gelooven immers op hunne manier of naar de bevassing van hun leeftijd, omdat zij een neiging tot gelooven hebben. Het geloof is bij de kleine kinderen in kiem (potentie) en in neiging aanwezig, al zij het niet in werking als bij de volwassenen. Evenals de kleine kinderen der goddeloozen geen werkelijke goddeloosheid, maar een neiging tot goddeloosheid hebben; zoo hebben ook de kinderen der vromen geen werkelijke vroomheid, maar een neiging tot vroomheid; niet van nature voorzeker, maar uit de genade des verbonds. Ook de kleine kinderen hebben den Heiligen Geest en worden door Dezen wedergeboren overeenkomstig hun leeftijd,

evenals Johannes alreede in den moederschoot met den Heiligen Geest vervuld was en er van Jeremia staat: 'Eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligt,' Jer. 1:5. Bezitten de kinderen den Heiligen Geest, zoo werkt Hij ook in hen de wedergeboorte, de goede neigingen, de nieuwe bewegingen en al het andere, dat voor hen ter zaligheid noodwendig is; of voorzeker Hij neemt de plaats van deze alle in en is hun voor den doop genoegzaam." Ook hier wordt intusschen niet gezegd, dat we van alle kinderen van hunne geboorte af aan moeten veronderstellen, dat ze wedergeboren zijn. Veeleer toont de besliste taal hier, dat Ursinus het oog heeft op de uitverkoren kinderen des verbonds alleen. Ds. A. M. Diermanse, "De Uitverkoren Kinderen Wedergeboren Eisch des Verbonds" haalt aan uit het welbekende werk van Kramer: "Bullinger zegt, dat de kinderen den H. Geest hebben. Zoo ook Micronius. Van à Lasco legt Kramer ons in weerwil van alles, geen krachtiger en ondubbelzinniger getuigenis voor, dan dit, dat het geloof den kinderen wordt toegerekend, dewijl zij Christus toebehooren en Christus alles in hen vervult, hoewel hij weliswaar uitspraken ons voorlegt, die doen denken aan de *mogelijkheid* van een wedergeboorte terstond bij het ontvangen van het menschelijk aanzijn. Uit den "Londenschen Catechismus" geeft Kramer ons de weinig bepaalde uitspraak, dat de kinderen door den Geest ook tot tempelen Gods geheiligt worden.

"Guy de Brés spreekt aldus: de Apostel zegt, 'dat degene, die den Geest Christi niet heeft, die en comt hem niet toe. De kinderkens comen Christo toe, so hebben sy dan den Geest Christi. De kinderkens worden oock door Godes Geest vernieut, na de mate ende begripelijckheit haeres Ouderdoms. Ende dese Goddelijcke cracht die in hen verborgen is, wast ende neemt allengskens toe, ende vertoont haer te zijner tijt claerlijk!' "

Voorts worden in hetzelfde werkje van Diermanse nog anderen genoemd als voorstanders van soortgelijke voorstelling van de kinderen des verbonds, zooals Dathenus, Manzo Alting, Caspar van der Heyden, Jean Taffin, Kimedoncius en Acronius. Ook Franciscus Junius moet verdedigd hebben, dat de kinderen het geloof hebben in beginsel der hebbelijkheid, dewijl zij den Geest des geloofs bezitten. En Festus Hommius drukte zich zoo uit, dat de kinderen "het geloof hebben in de eerste actie, in den wortel en in het zaad." Voetius leerde, dat alle uitverkorenen uit geloovige ouders in het verbond geboren, zoodra ze geboren worden ook de wedergeboorte deelachtig worden. Revetus en Vossius leerden, dat de kinderen van den doop af wedergeboren zijn. Voorts worden door Kramer nog genoemd Puppius, Udemannus, Bontemps, Bastingius, Walaeus, Gomarus, Maccovicus, Leydekker, Witsius, Vtringa, e. a.

We mogen echter in betrekking tot deze uitspraken van Gereformeerde theologen niet voorbijzien, dat er een aanmerkelijk verschil blijft bestaan tusschen hunne voorstelling en die van zekere veronderstelde wedergeboorte in betrekking tot alle kinderen des verbonds zonder onderscheid. Immers de vaders spraken niet van

eene veronderstelling, maar van zekerheid des geloofs. De kinderen behoorden Christus toe, volgens hunne voorstelling; daarom waren ze dan ook wedergeboren en hadden den Heiligen Geest. Zij zijn, naar hunne voorstelling, heilig, en bezitten het geloof in kiem. Er is in dit alles geen veronderstelling, maar zekerheid. Nu is het waar, dat ze in deze uitspraken geen onderscheid maken tusschen kinderen der belofte en kinderen des vleesches. Maar toch is wel duidelijk, dat ze het oog hebben alleen op de eerste, en dus bedoelen het uitverkoren zaad der kerk. Van de uitverkoren kinderen beleden ze, dat deze, in het verbond geboren, ook terstond wedergeboren zijn. En dit is zeker gansch iets anders dan de bewering, dat we van *alle* kinderen des verbonds, zonder onderscheid, moeten veronderstellen, dat ze van hun jeugd af wedergeboren zijn. Ook kan het de aandacht niet ontgaan, dat er in de belijdenisschriften der Gereformeerde kerken geen spoor van zulk eene voorstelling te ontdekken valt. Nergens wordt beweerd, dat de doop bediend wordt aan kleine kinderen op grond van de veronderstelling, dat alle kinderen hoofd voor hoofd, in het verbond geboren, wedergeboren zijn. Zelfs wordt niet staande gehouden, dat de uitverkoren verbondskinderen bij de geboorte reeds wedergeboren zijn. We lezen in Vr. 74 van den Heidelbergschen Catechismus: "Zal men ook de jonge kinderen doopen? Ja; want mitsdien zij, zoowel als de volwassenen, in het verbond Gods en in Zijne kerk begrepen zijn, en hun door Christus' bloed de vergeving der zonden en de Heilige Geest, die het geloof werkt, niet minder als den volwassenen beloofd worden, zoo moeten ze ook door den doop der kerke Gods ingelijfd en van de kinderen der ongeloovigen onderscheiden worden: gelijk in het oude verbond door de besnijdenis gescheidde voor welke in het nieuwe verbond de doop ingezet is." En in Art. 34 lezen we aangaande den doop van kleine kinderen het volgende: "Hierom verwerpen wij de dwaling der Wederdooperen, die niet tevreden zijn met een eenig doopsel, dat zij eens ontvangen hebben, en daarenboven verdoemen den doop der kinderkens der geloovigen, dewelke wij gelooven dat men behoort te doopen en met het merkteken des verbonds te verzegelen, gelijk de kinderkens in Israel besneden werden op dezelfde beloften, die onzen kinderen gedaan zijn. En voorwaar, Christus heeft zijn bloed niet minder vergoten om de kinderkens der geloovigen te wasschen, dan Hij gedaan heeft om de volwassenen. En daarom behooren zij het teeken te ontvangen en het sacrament van hetgene, dat Christus voor hen gedaan heeft," etc. Er is in deze uitspraken onzer belijdenis zeker geen zweem van een leer der veronderstelde wedergeboorte bij alle kinderen in het verbond geboren. Ook spreken de belijdenisschriften zich er niet over uit of de uitverkoren kinderen des verbonds van hunne jeugd af wedergeboren zijn. Zelfs wordt de leer eener veronderstelde wedergeboorte niet gevonden in het doopsformulier, zooals wel eens ten onrechte wordt beweerd. Daar wordt in het dankgebed gezegd: "Almachtige, barmhartige God en Vader, wij danken en

loven U, dat Gij ons en onzen kinderen door het bloed van uwen lieven Zoon Jezus Christus, al onze zonden vergeven, en ons door uwen Heiligen Geest tot lidmaten van Uwen eeniggeboren Zoon en alzoo tot Uwe kinderen aangenomen hebt en ons dit met den Heiligen Doop verzegelt en bekrachtigt" etc. Schoone en sterke geloofstaal, voorwaar; maar daarom ook des te meer van alle veronderstelling vrij. We komen hierop later terug. Slechts willen we thans reeds de opmerking maken, dat deze taal zeker nimmer te verstaan zij, tenzij we uitgaan van het organisch bestaan der gemeente, die hier dankt voor de weldaden aan den uitverkoren kern der gemeente, waarnaar heel de gemeente wordt genoemd, geschonken in Christus Jezus. En ook de Utrechtsche conclusies laten de eigenlijke zaak tamelijk onbeslist. Met betrekking tot de onderstelde wedergeboorte spreken zij uit, dat het "minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der geloovigen bediend wordt op grond van hunne onderstelde wedergeboorte." En met het oog op de vraag of elk uitverkoren verbondskind metterdaad wedergeboren is bij zijne geboorte, sprak die synode van Utrecht uit, "dat de stelling, dat elk uitverkoren kind reeds vóór den doop metterdaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Schrift, noch op grond van de belijdenis te bewijzen is, dewijl God Zijne belofte vervult naar Zijne vrijmacht op Zijn tijd, hetzij vóór of onder of na den doop." Veel hebben we aan deze uitspraken niet, daar ze negatief zijn en tamelijk onbelijnd. Doch ze kunnen dienen om aan te toonen, dat na alles wat er geschreven is, geen scherpe en belijnde voorstelling bestaat in betrekking tot het zaad der geloovigen. Er is hier zeker nog ruimte voor verdere ontwikkeling, op grond van den Woorde Gods en binnen de perken der lijnen reeds in de belijdenisschriften getrokken.

En dan meenen we, dat we nooit tot een rechte beschouwing van het zaad des verbonds kunnen komen, zoolang we aarzelen, om de duidelijke leer van Gods Woord te aanvaarden, dat niet alles Israel is, wat Israel heet, dat niet alle kinderen in de historische openbaring van Gods verbond op aarde geboren, ook werkelijk kinderen der belofte zijn, maar dat de lijn van verkiezing en verwerping ook dwars door de zichtbare openbaring van het verbond heensnijdt en scheiding maakt, altijd weer scheiding maakt tusschen Israel naar het vleesch en Israel naar de belofte. Of, negatief gesproken, kunnen we nooit tot een zuiver-Schriftuurlijke beschouwing van deze waarheid geraken, zoolang we trachten vast te houden aan de voorstelling, die van alle kinderen in het verbond, naar dezen uitwendigen vorm, geboren, wil veronderstellen, dat ze wedergeboren zijn. In de eerste plaats mag zeker worden opgemerkt dat de Kinderdoop en het recht er van niet kunnen rusten op eene veronderstelling. Het is waar wat Kuyper opmerkt, en ook anderen dikwijls hebben opgemerkt, dat ook de Wederdoopers en Baptisten geen zekerheid kunnen erlangen in betrekking tot den geestelijken toestand der te doopen leden der kerk, om de eenvoudige reden, dat niemand in het hart kan zien, dat nooit met absolute zekerheid is

uit te maken in betrekking tot een ander, of hij wedergeboren zij, of zelfs ook uitverkoren is, ja dan neen; en dat, diensgevolge dit ook bij de Baptisten een veronderstelling moet blijven. Men wil alleen geloovigen doopen. Doch of iemand als een geloovige te beschouwen is, ja dan neen, zal zeker moeten afhangen van zijn belijdenis. Die belijdenis kan echter onwaar zijn. Zelfs is er alle grond in de Schrift om te gelooven, dat er belijders zijn, die toch niet gelooven. Zoo komt men ten slotte toch bij eene veronderstelling uit. Doch hoe waar dit alles ook zij, dit geeft nog geen recht, om ook bij ons den doop aan kleine kinderen te laten rusten op eene veronderstelling. Veeleer leidt dit alles tot de conclusie, dat indien het waar zou zijn, dat de zichtbare kerk den doop alleen mag toedienen aan wedergeborenen of aan geloovigen, en aan niemand anders, zij in strikten zin genomen moet ophouden te doopen. De doop aan kleine kinderen bediend, moet rusten op een vasten grond dan eene bloote veronderstelling ons biedt. Doch dit alles daargelaten, blijft het waar, dat de veronderstelling, waarvan hier sprake is, geestelijk en psychologisch onmogelijk is, om de zeer eenvoudige reden, dat we vooraf weten, dat hetgeen we veronderstellen willen niet waar is. Iets te veronderstellen, waarvan we zeker zijn, dat het niet in overeenstemming is met de werkelijkheid, zooals die is geopenbaard in Gods Woord, en zooals we die door de geschiedenis en door de dagelijksche ervaring leeren kennen, is ten eenenmale onmogelijk. Nu weten we, dat niet alle kinderen des verbonds in den uitwendigen zin des woords genomen, wedergeboren zijn. We weten, dat niet al wat in de kerk geboren wordt, ook uitverkoren is. Dat maakt de veronderstelling zonder eenigen grond en ook metterdaad onmogelijk.

Dat bedoelde veronderstelling niet in overeenstemming is met de werkelijkheid, kan voor ieder, die uit Gods Woord wil leeren en leven, duidelijk zijn. Historisch loopt de lijn van Gods verbond uit Adam over Seth naar Noach, uit Noach over Sem naar Abraham, uit Abraham over Israel en Juda en David naar Christus, om uit Christus in alle geslachten der menscheit kinderen Abrahams te raken. Doch waar men ook die historische lijn van Gods verbond in geslachten beschouwt, nooit is alles Gods volk wat Gods volk heet. De kinderen van Seth vermengen zich met de kinderen van Kain, hetgeen natuurlijk veronderstelt, dat niet alle Sethieten ook werkelijk geestelijke kinderen des verbonds waren. In het tiende geslacht zijn de kinderen van Sem, uit wier midden Abraham geroepen werd, afgodendienaars, wel een bewijs, dat ook destijds het vleeschelijke zaad met het geestelijke vermengd lag. En hoe is het later met de kinderen Abrahams en de geslachten Israels? De Heere spreekt dat volk soms toe en doet Zijne profeten over dat volk klagen, alsof er ganschelijk geen geestelijk element meer onder hen ware en allen verworpen waren van Gods aangezicht. Wel worden ze Gods volk genoemd, wel zijn ze het volk, dat de verbonden heeft en de beloftenissen, maar toch zijn het geen kinderen der belofte. Over dat volk klaagt de Heere, dat

Hij den geheelen dag Zijne handen heeft uitgestrekt tot een ongehoorzaam en een tegensprekend volk (Jes. 65:2; Rom. 10:21). Het is een volk, dat dwaalt met zijn hart en dat Gods wegen niet kent. Ze zijn minder dan de heidenen, want dezen zijn onbesneden naar het vleesch, maar Israel is onbesneden naar het harte (Ps. 95:10; Jer. 9:26; Hebr. 3:10). Het waren hardnekkigen en onbesnedenen van hart en ooren, die altijd den Heiligen Geest wederstonden (Hand. 7:51). De profeet Jesaja wordt naar dit volk gezonden om het Woord des Heeren te verkondigen, met het bepaalde doel, dat ze hoorende zullen hooren en niet verstaan en ziende zullen zien, maar niet bemerken. Hij moet het hart des volks dik maken en hunne ooren zwaar en hunne oogen sluiten, opdat het niet hoore en niet zie en niet versta en zich niet bekeere en God het geneze! En dit alles moet doorgaan totdat er geen inwoner meer in het land zij en de steden verwoest worden en de Heere ze verre van Zich weggedaan zal hebben, Jes. 6:9-12. Het is een volk, dat de profeten doodt en steenigt, dat altijd weer hun woord veracht, vreemde goden navolgt, en alle gruwelen der heidenen nadoet, zoodat het Sodom en Gomorra gelijk wordt, den Heer der heerlijkheid aan het kruis hangt en zoo zelf verworpen wordt, zijn huis hem woest gelaten zijnde. Wie zou met het oog op de geschiedenis, zooals Gods Woord ons haar heeft geopenbaard den moed kunnen hebben, om te zeggen, dat we van alle kinderen, in het verbond geboren, moeten veronderstellen, dat ze wedergeboren zijn? In het oude verbond dronken ze allen uit de geestelijke steenrots, dewelke was Christus, nadat ze allen in Mozes waren gedoopt, en ze aten allen dezelfde geestelijke spijs. Doch in het meerendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad en Hij heeft ze in de bange woestijn terneer gestort, van Zich gestooten.

De vraag is maar: hoe verklaart ge dit alles? Hoe is het te verstaan, dat zij, die in de lijn der geslachten van Gods verbond geboren waren, welker was de aanneming tot kinderen en de verbonden en de wetgeving en de dienst van God en de beloftenissen, toch ten slotte de belofte niet verkregen? Is het toch misschien zoo, dat Gods verbond voorwaardelijk is en dat de verwerkelijking afhangt van des menschen vrijen wil? Is er toch, in den kring van het historisch verbond op aarde, een zekere algemeene verbondsgenade, die kan worden aangenomen en verworpen? Moeten we ten slotte toch gaan spreken van een welmeenend aanbod van genade en zaligheid van Godswege aan een volk, dat op zoo schrikkelijke wijze verworpen werd door zijn God? De apostel is in Rom. 9 ook bezig met deze vraag. Doch Gods Woord biedt ons daar juist een gansch andere voorstelling. En de voorstelling, die de Schrift ons daar biedt, komt in het kort hierop neer: Gods volk openbaart zich naar Gods verbond hier op aarde wel in de lijn der opeenvolgende geslachten; die geslachten dragen naar het eigen bestel ook wel het merkteken des verbonds en worden met den naam van Gods volk, waarmee het op natuurlijk-organische wijze is saamgestrengeld, wel genoemd; maar dit

wil juist niet zeggen, dat allen in die geslachten hoofd voor hoofd en ziel voor ziel nu ook waarlijk Gods kinderen zijn. Allen, die uit Israel zijn, zijn geen Israel. En niet de kinderen des vleesch, maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend. Want de lijn van verkiezing en verwerping snijdt dwars door de geslachten van het verbond heen.

Langs deze lijn alleen kunnen we geraken tot een Schriftuurlijke opvatting van de geloovigen en hun zaad.

H. H.

AREN VAN ANDERE AKKERS

Critiek Niet Aangenaam Gevonden

.... Wij zijn slechts ijverige en gestrengere recensenten, wier eigen opstellen men vruchteloos tegemoet ziet. Welnu, "ook de slijpsteen is nuttig, al snijdt die zelf niet."

Ook reeds de weerlegging van valsche leerbegrippen heeft zeer groot nut. Het is een niet geringe weldaad, wanneer men den wandelaar waarschuwt tegen een dwaalspoor; den arbeider tegen het verspillen der krachten aan ijdel werk; den hongerige en dorstige tegen het uitwegen van geld voor hetgeen wat geen brood is, tegen het uithouwen van gebroken bakken, waaruit het water wegvliet.

De waarschuwing zelf is drijfveer tot onderzoek naar den goeden weg, naar de voedzame spijs, naar de frissche wateren eener levende bron.

Groen van Prinsterer
In "Ongeloof en Revolutie"

Geen Wereldverbetering!

Naar luid van de profeten des ouden verbonds en van Jezus' eigen woorden, van de apocalyptische voorspiegeling in het boek der Openbaring, zal de vijandschap tegen God en Christus tot het einde toe voortduren, en zal er aan den bestaanden misstand een einde komen, niet doordat de deugd de boosheid overwint, maar doordat God aan geheel deze bedeeeling op eens een einde maakt.

Dr. A. Kuyper, in 1916

Calvin and His Lord

"What if my Master should come and find me idle," said Calvin to his friends, who demanded of him why he wasted his body in such constant labors"—(Thom. Manson).

This question may serve as a test as to our manner of life: Am I in such a state as I would wish to be in should my Lord appear?

If we can answer this to our comfort, all is well; but if not, by all means let us mend matters; get out of our deshabelle and stand ready to meet our coming Lord. Bravely did Calvin fight on under a heap of disorders, and if we would be approved at the last we must imitate Him in a constant diligence, born of "seeing Him who is invisible."

C. H. Spurgeon

THE TYPES OF SCRIPTURE

The Cherubim and the Flaming Sword

The matter to which we attended in our former article was the heinousness of the sin of eating the forbidden fruit. Man rejected the standard of good and evil with which God had supplied him. He usurped God's place and insisted on doing the thing which the Lord God alone can and may do, namely, determine what is good and what constitutes evil. The wisdom of the Almighty was rejected by man and the lie of the devil was embraced and practiced. The act of eating was a declaration on the part of man that he had done with God as his teacher and king.

The heinousness of man's sin is evident from the punishment measured out to him. Having separated himself from God, who was his life, he became corrupted as to his whole nature, wicked and perverse in all his ways. Immediately upon having disobeyed God, man became aware of the fact that he had deteriorated morally and spiritually. "And the eyes of them both were opened, and they knew that they were naked" (Gen. 2:7). Man's experience tells him that the Lord God had spoken the truth and the testimony of his heart is that he sinned grievously against his Maker. Man now fears God. And when he hears the voice of the Lord God walking in the garden in the cool of the day, he flees and hides himself from the presence of his Maker amongst the trees of the garden. The All-knowing One discovers man's hiding place. Adam now hears God curse the serpent, who defrauded man. Cursed is he above all cattle and above every beast of the field. Upon his belly shall he go and dust shall he eat, all the days of his life.

It must not be supposed that originally the serpent was equipped with legs by means of which he was able to lift himself aloof from the ground. Even before the serpent had become the tool of the devil, he was a creeping thing. So he had been created. "And God made the beast of the earth after his kind, and cattle after their kind, and *every thing that creepeth upon the earth after his kind*" (Gen. 1:25). This mode of procedure is now made to serve as the sign of the curse. We are ready to subscribe to Calvin's commentary on the passage in question. "There will, however, be no absurdity in supposing, that the serpent was again consigned to that former condition, to which he was already naturally subject. For thus he who had exalted himself against the image of God, was to be thrust back into his proper rank; as if it had been said, 'Thou a wretched and filthy animal, hast dared to rise up against man, whom I appointed to the dominion of the whole world; as if truly thou who art fixed to the earth, hadst any right to penetrate into heaven. Therefore I now throw thee back again into the place from which thou didst attempt to emerge, that thou mayest learn to be contented with thy lot, and no longer exalt thyself to man's reproach and injury'. In the meanwhile he is recalled from his insolent

motions to his accustomed mode of going, in such a way as to be at the same time condemned to perpetual infamy. To eat dust is the sign of a vile and sordid nature. This (in my opinion) is the simple meaning of the passage which the testimony of Isaiah also confirms (chap. 65:25); for while the promises under the reign of Christ the complete restoration of a sound and well constituted nature, he records, among other things, that dust shall be the serpent for bread" (Commentary, p. 167).

Man hears God curse the ground. In sorrow shall he eat of it all the days of his life. Thorns and thistles shall it bring forth unto him. In the sweat of his brow shall man eat bread till he return unto the ground from whence he was taken. A brief comment. Man refused to continue to admit that he lived not by bread alone but by every word which proceedeth out of the mouth of God. Instead of cleaving unto God as the fountain of life, man set God aside and said to the ground or bread, "Thou art my God." He began to worship the creature more than the Creator. The god of his choice he shall now serve in the sweat of his brow only. And that god shall yield him the thorn and the thistle and finally death. Unto the ground which man deifies shall he return. The wages of sin is death, but the gift of God is eternal life through Jesus Christ our Lord (Rom. 5:21). Those unto whom it is given to eat of the living bread which came down from heaven, Jesus Christ, shall live forever.

Finally, man is sent forth from the garden of Eden to till the ground from whence he was taken. So God drove out the man; and he placed at the east of the garden of Eden cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the way of the tree of life.

The cherubim and the flaming sword and their relation to the tree of life are the matters to which we desire to attend in this essay.

The tree of life was good for food. The fact that after the fall man's access to the tree of life was blocked by the cherubim with the flaming sword, stationed at the east of the garden, plainly indicates that the tree of life was capable of maintaining in man the powers of an endless life. This tree, for that reason, served as a veritable and fitting symbol of the one source of life and light, viz., God. That the way of the tree was kept served to teach man that this tree is accessible to the righteous only. "Blessed are they that keep His commandments, for they shall eat of the tree of life" (Rev. 11:7). Further, the symbolical apparatice of the garden of Eden (the flaming sword) was also a signification of the fact that the original avenue of approach to God no longer existed for man. And finally, the occupancy of the blissful regions of paradise by the cherubim indicated that man's exilement was but for a season. He will again be privileged to dwell in God's house with a ring on his hand, to express ourselves in the imagery of the parable, and with shoes on his feet and clothed in the Father's best robe. However, the channel of life and immortality is the seed of the woman.

The symbolical vehicle of the above instruction was

the flaming sword and the cherubim. The sword with its revolving movements and flaming brightness served as an emblem of God's avenging justice. The purpose of its suspension was to exclude man from the regions of life, and to suggest the necessity of the seed of the woman — the Man of Jehovah — as a channel of the divine favor and love.

To the symbol of the sword was added the cherubim. Let us institute an inquiry into the full reason of their presence in the garden. In order to arrive at satisfactory conclusions it will be necessary to investigate the following matters: (a) The appearance of the cherubim; (b) Their scriptural significations; (c) Their position; (d) The purpose of their appearance on the scene of action constituting divine revelation. Our findings will exhibit to us the meaning and significance of the presence of the creatures under consideration in the sacred regions from which man was expelled. The materials to be investigated are scattered throughout the book of the Old Testament and the book of the Revelation of John.

The appearance of the cherubim. The descriptions found in the book of the Prophet Ezekiel are of value in this connection. We present the following selections. "And I looked and behold a whirlwind came out of the north, a great cloud and a fire unfolding itself, and a brightness was about it, and out of the midst thereof as the color of amber, out of the midst of the fire. Also out of the midst thereof came the likeness of four living creatures. And this was their appearance: they had the likeness of a man. And every one had four faces and every one had four wings. And their feet were straight feet; and the sole of their feet was like the sole of a calf's foot; and they sparkled like the color of burnished brass. And they had the hands of a man under their wings on their four sides; and they four had their faces and their wings. Their wings were joined one to another; they turned not when they went; they went every one straight forward. As for the likeness of their faces, they four had the face of a man, and the face of a lion, on the right side; and they four had the face of an ox on the left side; they four also had the face of an eagle. Thus were their faces; and their wings were stretched upward; two wings of every one were joined one to another, and two covered their bodies. . . . And as for the likeness of the living creatures, their appearance was like burning coals of fire, and like the appearance of lamps; it went up and down among the living creatures; and the fire was bright and out of the fire went forth lightning. And the living creatures ran and returned as the appearance of a flash of lightning.

"Now as I beheld the living creatures, behold one wheel upon the earth by the living creatures, with his four faces. The appearance of the wheels and their work was like unto the color of a beryl; and they four had one likeness: and their appearance and their work was, as it were, a wheel in the middle of a wheel. As for their rings they were so high that they were dreadful; and

their rings were full of eyes around about them four" (Ezekiel 1:4-18).

In the forty-first chapter of the book of Ezekiel is found a description of the cherubim which decorated the walls of the ideal temple. "And it was made with cherubim and palm trees, so that a palm tree was between a cherub and a cherub; and every cherub had two faces; so that the face of a man was toward the palm tree on the one side, and the face of a young lion toward the palm tree on the other side: it was made throughout all the house round about" (Ezek. 41:18, 19).

In the tenth chapter the cherubim themselves are described as being full of eyes. "And their whole body and their backs, and their hands, and their wings and their wheels were full of eyes round about, even, the wheels that they four had. And every one (the wheel) had four faces: the first face was the face of a cherub, and the second face was the face of a man, and the third face the face of a lion, and the fourth the face of an eagle" (Chapter 10:12).

In the prophetic vision of John the cherubim surround the throne of God. "And around the throne were four living creatures (beasts in the translation, but incorrectly so) full of eyes before and behind. And the first living creature was like a lion, and the second living creature like a calf, and the third living creature had a face, as a man, and the fourth living creature was like a flying eagle. And the four living creatures had each of them six wings about him; and they were full of eyes within" (Rev. 4:7, 8).

Comparing the above passages, one with the other, we discover that the forms described vary as to appearance. Each of the cherubim appearing in the first prophetic vision of Ezekiel have four faces, while the cherubic images on the walls of the ideal temple have two. The living creatures appearing in the prophetic vision of John are represented as having but one face, each face like unto one of the types. There is also a difference as to the number of wings possessed by each. Each of the cherubs seen by Ezekiel under the throne of God are equipped with four wings. To each of those seen by John belong six wings. Further, the cherubs seen by Ezekiel in his first vision, appear in conjunction with wheels, which are full of eyes. In the tenth chapter of Ezekiel as well as in the book of Revelation the cherubs themselves are represented as being full of eyes — their whole body, their backs, their wings and their hands. There is then a certain diversity to be noticed in respect to the elements entering into the construction of the cherubic forms.

On the other hand, these creatures also show a certain agreement as to their structure and appearance. As to their appearance, they resemble a man. They have either the body, visage or gesture of a man. "They had the likeness of a man" (Ezek. 1:5). "And every cherub had two faces: so that the face of a man was turned toward the palm tree" (Ezek. 41:19). "And every cherub had four faces and the second face was the face of a man"

(Ezek. 10:14). Finally, one of the four cherubs seen by John in his vision had the face of a man. All of these creatures, it may be safely deduced, resembled a man as to their body. It is evident from the surroundings that the assertion, "they had the likeness of a man," found in Ezekiel's description of the cherubim, must be made to apply not to the face but to the body. So much for the appearance of these compound creatures.

As a name in Scripture is often a signification of the office or some attribute or property of the bearer, we do well to show regard to the names which the creatures under consideration bear. The names these creatures bear in Holy Writ are *cherub* and *creatures of life*. As to the name *cherub* etymological researches offer nothing. Gesenius suggests a new derivation. He takes the root *Karab* as having a meaning like *Charam*, meaning, *to prohibit from common use, to forbid or to prohibit*. The name *cherub* would then signify a keeper or guard. This sense accords with their office as represented in Gen. 3. Others assume that the name is a signification of a steed or a courser in the sky. Then there are those who regard the term as denoting *one near unto God*. It is plain that the etymology of this name is shrouded in a veil of darkness.

We now pass on to the other designation, viz., *the living ones*, or *the living creatures*. This designation is used by Ezekiel frequently and by John exclusively, and occurs in John and Ezekiel together no less than thirty times. This particular name is expressive of that property of which the cherubim were the possessors in a very marked degree, namely, life in the highest state of activity. They were incessantly active. John asserts that they rested neither day nor night saying, Holy, holy, holy, Lord God almighty which was and is and is to come (Rev. 4:8). Further, their movements are characterized by great speed. Ezekiel sees them running and returning as the appearance of a flash of lightning (Ezek. 1:14).

That the eyes of which these creatures were full before and behind and within signify that the life which they so abundantly possessed was at once light, intelligence. They were pre-eminently creatures of the light, possessing a high degree of rationality and morality untarnished by sin. That the eyes must be associated with intelligence is evident from the prophet's description of the behavior of the wheels, full of eyes. In the prophetic vision, these wheels completely control the movements of the forms with which they are associated. It is stated that when those (the wheels) went, these (the living creatures) went, and when those stood, these stood; and when those were lifted up over them, the wheels were lifted up over them, for the spirit of the living creatures was in the wheels (Ezek. 1). The term spirit, it appears, is a designation of the principle of a sinless, rational moral life.

Let us now take up the matter of the position assigned to the cherubim. Turning once more to the notice in the book of Genesis we read, "And He placed at the east of

the garden of Eden the cherubim and a flaming sword, turning every way to keep the way of the tree of life." The cherubim, then, are made to dwell in the garden of Eden in the near vicinity or among the trees of life. Now, the garden of Eden was a garden of life. Every thing radiated vitality. Every tree was there laden with fruit. The productions of the garden were nourished by streams of living water flowing through it and keeping it in perpetual healthfulness. How could it be otherwise, for Eden was the temple of the Lord God. There He dwelt. His glories were upon every creature dwelling there. And the tree or the trees of life constituted the inner sanctuary of the garden. There man met and communicated with his Maker. There he stood face to face with God. The tree of life corresponds to the throne of God in the tabernacle and in the celestial city seen in a vision by John. There in the garden of life — the temple, the house of God, where He dwelt — there in that sacred region, before the face of God, the cherubim were also made to dwell. It appears that these creatures, the living ones, must be regarded as the associates of God.

Passing on to the description of the tabernacle we learn that cherubic forms were commanded to be intertwined in the curtains of the interior of the tabernacle. This structure is presented to us as the dwelling place of God. The divine Inhabitant of this tent again surrounds Himself with cherubic forms, which, in this case, are merely images of the living creatures represented. In the holiest of all, however, God communicated with Moses from above the mercy seat. The latter was God's throne, a structure of pure gold, two cubits and a half long and a cubit and a half wide. In the two ends of the mercy seat were made two cherubs of gold. Their wings stretched forth on high, covering the mercy seat. And their faces looked one to another, toward the mercy seat. This structure was placed over the ark and then one may read, "I will commune with thee from above the mercy seat, from between the two cherubim which are upon the ark of the testimony of all things which I shall give thee in commandment unto the children of Israel" (Ex. 25:12). In this most sacred inclosure, then, entered by the high priest but once in a year, cherubim are found affixed to the very throne of God and covering with their wings Him who, in a symbolical manner, was seated there.

John in his vision saw the cherubs in the midst and round about the throne, giving glory and honor and thanks to Him that sat on the throne, who liveth for ever and ever (Rev. 4:6, 8). We conclude that the cherubs were the close friends, the intimate associates of God.

What was their office? From the notices of Scripture which we have been considering we learn that it was the calling of the cherubim to dwell before the face of God and to give glory, honor and thanks unto Him who sits upon the throne. And so they did. The cherubim are the friends and allies of Jehovah. They, therefore, set themselves against the adversaries of God, and take an

active part in the warfare between God and His antagonists. They do so for the reason that they hate those who hate God. In Genesis the cherubs are presented as the guardians of the tree of life, the inner sanctuary of the garden where God dwells. They wield a flaming sword, for wicked man may not pass the borders of that sacred region which they are commanded to keep. The cherub, then, is the emblem of God's avenging justice as well as the flaming sword which showed itself to turn every way. Fairbairn would not have it so. He conceives of the cherubim and the flaming sword as having been disconnected and regards the sword alone as an instrument of defense while the cherub is thought of as an emblem of mercy. Says he: "Still not simply for defense: for occupancy as well as defense." And the most natural thought is, that as in the keeping there was a twofold idea, so a twofold representation was given to it: that the occupancy was more immediately connected with the cherubim, and the defense against intrusion with the flaming sword. One does not see otherwise (so the author continues) what need there could have been for both? Nor is it possible to conceive how the ends in view could otherwise have been served. It was beyond all doubt for man's spiritual instruction that such peculiar instruments were employed at the east of the garden of Eden, to awaken and preserve in his bosom right thoughts of the God with whom he had to do. But an image of repulsion and terror was not alone sufficient for this. There was needed along with it an image of mercy and hope; and both were given in the appearance that actually presented themselves. When the eyes of man looked to the sword, with its banished and fiery aspect, he could not but be struck with awe, at the thought of God's severe and retributive justice. But when he saw at the same time, in near and friendly connection with that emblem of Jehovah's righteousness, living or life-like forms of being cast pre-eminently in his own mould but bearing along with his the likeness also of the choicest species of the animal creation around him — when he saw this, what could he think but that still for creatures of earthly rank, and for himself most of all, an interest was preserved by the mercy of God in the things that pertained to the blessed region of life" (Vol. I, p. 228).

It can be conceded that the presence of the cherubim in the garden of Eden served to awaken in man's bosom the hope of a recovery, on a grander scale, of the lost things of paradise. But they could do so for the reason that the Lord God had spoken to man of a seed who should gain the ascendancy over the malice of the serpent. The cherubim as such must be regarded as an emblem of God's retributive justice only and the guardian of His holiness. As such it could serve to awaken in man's bosom right thoughts of God. If this part of the symbolical apparatus stationed in the garden was a symbol of mercy, its presence in the inner sanctuary of the tabernacle cannot be accounted for. Further, the spectacle of an emblem of mercy in

those regions from which depraved man had been expelled, would have diverted his attention from the one channel of divine favor, namely, the promised seed — the Christ. Man must be taught to look for the promised good from quarters other than those now inaccessible to him. He must be made to see that from out of the garden the God whom he wronged frowns upon him. It is explicitly stated that the cherubim were stationed in the garden for the purpose of keeping the way of the tree of life. Fairbairn discovers in the verb *to keep* the idea of occupancy, which idea he applies to the cherubim who occupy the garden, but do not keep the way of the tree of life. To keep, however, does not mean to occupy. Finally, it is difficult to see why the spectacle of the cherubim should suggest to man that his exilement was but for a season for the reason that the new inhabitants of the garden resembled him in appearance. Since the garden was reinhabited might not man, with equal propriety, conclude that his expulsion was permanent?

The part which the cherubim play in subsequent revelation serves to substantiate our view. In Psalm 18 it is asserted that He (God) rode upon a cherub and did fly. The cherub is here presented as supporting Jehovah who came down to wreak vengeance upon the enemies of His anointed. The cherubim seen by Ezekiel in the first vision were supporting the firmament with their wings. And above the firmament that was over their heads was the likeness of a throne, as the appearance of a sapphire stone; and upon the likeness of the throne was the likeness as the appearance of a man above upon it. The prophet saw as the color of amber, as the appearance of fire round about within it, from the appearance of his loins even upward, and from the appearance of his loins even downward, the prophet saw, as it were, the appearance of fire, and it had brightness round about. As the appearance of the bow that is in the cloud in the day of rain, so was the appearance of the brightness round about. This, says the prophet, was the appearance of the likeness of the glory of the Lord (Ezek. 1:25, 28). Here again the cherubim do service as a support to Jehovah's throne. The following chapter makes it plain that the throne supported is a throne of judgment. The Lord has a message for the prophet which he in turn shall deliver to a people rebellious, impudent and stiffhearted. Here again the cherubim are associated with the judgments of God. Likewise in chapter 10 where the prophet asserts that the living creatures described, he saw under the God of Israel who declared (chapter 9): "The iniquity of the house of Israel and Judah is exceeding great, and the land is full of blood, and the city full of perverseness: for they say, The Lord hath forsaken the earth and the Lord seeth not. And as for me also, my eyes shall not spare, neither will I have pity, I will recompense their way upon their head." In chapter 10:7 the cherubim are represented as taking part in the execution of divine judgment. One cherub sends forth his hand from between the cherubim unto the fire

that was between the cherubim and takes of the fire and gives it into the hand of one of the ministering angels to be cast forth upon the city. The fire is emblematic of the wrath of Jehovah.

In the fourth chapter of the book of Revelation likewise the cherubim appear as the dispensers of divine wrath. One of the four living creatures is seen giving unto the seven angels seven golden vials full of God's wrath. The action ascribed to them on the occasion of the breaking of the seals of the book partake of similar character. The seven sealed-book must be regarded as a symbolical representation of the eternal deliberations of God which, when realized will mean the triumph of Christ's kingdom and the overthrow and destruction of the hordes of darkness. The four seals are opened successively and each time the other one of the four cherubim utters the singular cry, "come and see." It is a prayer that Christ may come. As a result of the opening of the seals there is one, saddled to a white horse, going forth conquering; men kill one another; the inhabitants of the earth are visited by famine and death.

Having attended to the various notices of Scripture bearing on the matter of the office of the cherubim we are now ready to draw conclusions. The cherubim are the close friends of God. The first appear as the inhabitants and the guardians of the sacred haunts of the garden of Eden, and in particular of the tree of life. They sway a flaming sword which serves as a notice to man that he must not set his foot upon the sacred territory from which he was expelled. Their place is in and about the throne of God. Incessantly do they declare that God is thrice holy. Repeatedly do they appear upon the scene of action constituting divine revelation, as those deeply interested in the affairs of God. When the Almighty comes to judge it is the cherubim which support the throne of His judgment and even function as the dispensers of divine wrath. In fine, the conviction cannot be escaped that the cherubims are the emblems and the guardians of the holiness and righteousness of God. Beholding these creatures, the thoughts of our heart should be: The foolish shall not stand in thy sight: thou hatest all workers of iniquity. Thou shalt destroy them that speak leasing; the Lord will abhor the bloody and deceitful man.... Destroy them O God; Let them fall by their own counsels; cast them out in the multitude of their transgressions; for they have rebelled against thee (Ps. 5:5, 6, 11).

Let us now lay hold on the symbolical meaning of the cherubim. This has already been done in part. It was asserted that the spectacle of the cherubim awakened in man's soul correct thoughts of the God with whom he had to do. The cherubim were significations of the holiness of God. Their presence and activity in the garden as well as in subsequent revelation suggested that only he who hath clean hands and a pure heart and who hath not lifted up his soul to vanity, nor sworn deceitfully shall ascend into the hill of the Lord and stand in His holy place. The task assigned to the cherubim was

to see to it that those who had lifted up their soul to vanity should not descend into the hill of the Lord. This, we repeat, explains their presence in the garden of Eden, where as the allies of God they set themselves against man the adversary of God. It is for this reason that the presence of the cherubic forms in the interior of the tabernacle had a meaning and a purpose. In the holiest of all God dwelt surrounded by cherubic forms entwined in the curtains and affixed, as was said, to the ends of the mercy seat—God's throne. This sacred enclosure is accessible to the High Priest once a year. Man, then, again comes into the presence of God without encountering the opposition of the cherubim whose forms at least are there. Why his change of attitude? Man comes with blood. And He, enthroned upon the mercy seat, accepts that blood as a covering for the sinner who appears. A reconciliation is effected. In this sacred enclosure the cherubim do not molest the serving priest. For here is the mercy seat upon which is sprinkled the blood. In the garden of Eden was no mercy seat. There the sinner ventured only to encounter the cherubim with the flaming sword, ready to destroy him if he should press on. In the holiest of all there were no cherubs with flaming swords turning every way. Jehovah was there ready to bless the priest coming into His presence for he came with blood.

The earthly Tabernacle with all its equipment was but a shadow—the blood, the priest, the mercy seat, the cloud. A shadow, then, a prophetic type was the earthly tabernacle—not of the garden from which man had been expelled. but of the sanctuary above, Mt. Zion, seen by John in his vision. "And I looked, and Lo, a Lamb stood on the mount Zion, and with Him a hundred forty and four thousand, having his Father's name written in their foreheads. And I heard a voice from heaven, as the voice of many waters, and as the voice of a great thunder: and I heard the voice of harpers, harping with their harps. And they sung as it were a new song before the throne, and before the four cherubims or living ones, and the elders; and no man could learn that song but the hundred and forty four thousand which were redeemed from the earth" (Rev. 14:1-3). On mount Zion are four cherubim and the hundred forty and four thousand. The cherubim, the guardians of God's holiness, make no effort to expel the latter. No, indeed, for the Lamb is there and the hundred forty and four thousand have His name written on their foreheads.

The cherubic forms of the inner sanctuary of the tabernacle may be regarded as emblems of mercy unto those covered by the blood of the sacrifice. They could serve to awaken in the bosom of the saint of the old dispensation the hope of life and immortality and that for the following reasons: They were the representation of creatures known to possess that life which is the heritage of those who dwell with God. They had the appearance of a man. Would not the fact that the images of these creatures were found in the inner sanctuary strengthen

the Old Testament believer in his conviction that a life with God would also be his portion?

The cherub, unlike the angels, was a creature of a composite structure with the form of a man predominating. Combined with this ground form or body were three inferior forms of animal life — the ox, the lion and the eagle. Now in respect to the visible creation we may distinguish between three kingdoms. The three animals just mentioned belong to the kingdom which constitutes the highest rank, namely, the kingdom of animal life. In this rank they must be placed in the highest class, for they possess warm blood and their physical life is most highly developed. Finally, of this highest class, the ox, and the eagle and the lion were regarded in antiquity the most excellent. The three animals, then, together with man, made up the most perfect combination of creatural existence. But the question occurs why combined into one? The answer is ready; to serve as a symbol of man in his organical relation to the lower creation over which he was placed and which he should have governed in the interests of his Maker, And God said: "Let us make man after our own image, after our likeness. and let them have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air and over the cattle and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth" (Gen. 1:20). To that kingdom of his man stood in organic relation. The elements constituting man's body were taken from the earth. "And the Lord God formed man out of the dust of the ground" (Gen. 2:7). Man lives from the earth and the functioning of his body is similar to that of the animal. But man disobeyed God. As king he insisted on functioning in the interests of himself. Man was dethroned and driven forth from the presence of God. The cherubs now appear, constituted of forms representing the highest types of creatural life — man, the ox, the eagle and the lion which in turn must be regarded as a representation of the animal kingdom. A new, strange creature not found among the kingdom of the animals. This creature is gifted with human intelligence, by which the animal forms engrafted upon the human body were governed and controlled. The cherubim serve God. They dwell within and about His throne, and are exceedingly active in behalf of their Maker — extolling His virtues and opposing those who oppose God. These creatures are made to inhabit the garden of Eden after man's expulsion. They take his place there. They play an important part in subsequent revelation. They appear in heaven and their forms are sculptured upon the walls of the sanctuary of God. In these creatures, then, creation in a symbolical sense, returns to its Maker. In fine, the cherub must be regarded as a symbol of redeemed humanity in which the redeemed kosmos again returns unto God.

It can be easily seen why Jehovah took delight in surrounding Himself with the forms of these creatures.

G. M. O.

DE GEVALLEN MENSCH EN DE GEMEENE GRATIE

Geloof — nu als de vaste overtuiging omtrent het bestaan der dingen die men niet ziet, der bovenzinnelijke dingen, is algemeen menschelijk.

Maar dit algemeen menschelijk geloof sloeg in den gevallen mensch in zijn tegendeel om; een mensch buiten Christus gelooft wel, maar hij gelooft juist het tegendeel van hetgeen dat God heeft geopenbaard. Zijn geloofsvoorstellingen zijn vals.

Wanneer wij toch belijden, dat de menschelijke *natuur* door de zonde geheel verdorven is, dan verstaan wij daaronder, dat al wat er in een mensch werkt van kennen en streven en daarmede verbonden gevoel, zijn goede hoedanigheden volstrekt verloren heeft, omdat de mensch in de kern van zijn wezen van God is afgeweken, zijn liefde tot God in haat tegen God en zijn naaste omsloeg.

Liefde zoekt vereeniging; maar de mensch, van God afwijkende toen hij viel, zocht, voor zooveel aan hem stond, m. a. w., als willend of zedelijk wezen, God te ontvluchten, en los te zijn van God.

En *zoo* is al wat uit vleesch is geboren.

Deze scheiding, dit los zijn van God, is de geestelijke dood van den natuurlijken mensch; de volstreckte ontstentenis van dat geestelijke leven, dat alleen in de gemeenschap met God wordt geleefd.

Dr. W. Geesink

In: "Van 's Heeren Ordinantiën," Deel III

En toch zegt dezelfde, geleerde uitlegger en professor eenige bladzijden verder in hetzelfde aangehaalde deel van zijn opnieuw uitgegeven werk over des "Heeren Ordinantiën," dat de "natuurlijke liefde, waarvan b.v. ook de apostel Paulus spreekt in Romeinen 1, op zichzelf een vrucht is van de gemeene gratie, waardoor de mensch mensch bleef, de zonde werd gestuit, het kwaad niet doorwerkte, de mensch bleef trachten naar hooger religieus besef, en de hel op aarde voorkomen werd." —

Dat alles is natuurlijk niet anders dan napraten van Kuyper en Bavinck.

Maar van zulk een eensklaps uit de lucht komen vallen der gemeene gratie evenals een meteorsteen in de werken van Kuyper, Bavinck, Fabius, Geesink, en van hunne leerlingen of volgers Hepp, Sikkels, Dijk, Schilder en andere theologen, is men telkens getuige onder het lezen en bestudeeren dier geschriften.

Vanwaar die gemeene gratie komeet afkomstig is, waar haar oorsprong ligt of hoe haar baan onder 't starrenheir aan het uitspansel der dogma's en naast de planeten van providentie en predestinatie, — niemand verklaart het u. Zoodat b.v. het lang uitblijven van Prof. Volbeda's beloofde uiteenzetting van het verband tusschen de gemeene gratie en de antithese geen verwondering onder ons behoeft te baren.

Ge hebt voorts al wat de grootmeesters van het moderne calvinisme hebben geschreven en geleerd als waar-

heid zonder tegenspreken aan te nemen. Wie dat niet doet, valt onder het oordeel van den zich aanbevelenswaardigen "Hebraicus" Dr. Y. P. De Jong, van Grand Rapids, welke allen die niet in de gemeene gratie geloofden, voor onevenwichtig en uitmiddelpuntig uitmaakte, en die zelfs de loochenaars dier gemeene gratie, (met de vruchten waarvan hij, naar zijn eigen zeggen, in gevaar verkeerde van "doorzakken"), voor onteerders van God den Heere uitschold.

Hoe het zij, plotseling, na eerst volkomen Schriftuurlijk u den doemstaat des menschen in al zijn schuldigheid en totale verdorvenheid zuiverlijk geteekend te hebben, schenken de voornoemde Nederlandsche godgeleerden, die zich speciaal calvinisten noemen, met een gulheid die verbazing wekt vanwege de brutaliteit die daarmede gepaard gaat, aan den gevloekten goddelooze, die God haat en zijn naaste vermoordt, een "car load" genade van God, waardoor zoo'n natuurlijk mensch, die in Romeinen 1 u geschetst wordt in zijn ontwikkeling naar beneden, troost ontvangt, vermaak geniet, de kunst uitvindt en verhoogt, in arbeiden lust heeft, fatsoenlijk en braaf leeft; en zóó voor het erf der "particuliere genade," aan de kerk, een plaats bereid wordt.

Bewijs uit de Schriften voor deze monsterachtigheden kan natuurlijk niet worden verschaft. Doch dat behoeft voor neo-calvinisten ook niet.

Als de van God gegeven leiders het zeggen, is hun stem een Vox Dei.

"Denk je dat nu eens in, m'n jongen" zei op ons dorp, waar we als jonge man ijverden op kerkelijk en politiek gebied voor het "kruis" en streden tegen den "vrijheidsboom," als hij, — een waardig lid van het gilde van St. Crispijn, waaronder menigmaal mediteerende, filosofeerende, disputeerende en evangeliseerende christenen werden gevonden, — ons een of andere "waarheid" nader wilde op het harte drukken, door met een herhaalden vingerklop op onze met jas en vest en onderkleed gepantserde borst te tikken, onderwijl hij zijn bloedeigen zoon, wegens diens afwijkingen van het rechte pad der leerwerking en des levens, met den spanriem tuchtigde.

Op die gemeene gratie dwaling en leugen heeft de "kerk" der calvinisten in Nederland en hun "partij" hare positie gebouwd en hare actie gericht, en daarvan verwachten zij nationalen terugkeer en wereldbehoud.

Wijst men, behalve op de duidelijke uitspraken des Bijbels tegen deze Gode-in-Zijn-waarachtigheid-aantastende ketterij, die door de Chr. Geref. kerk hier te lande officieel als verklaarde gereformeerde gezuiverde religie aangenomen en beleden werd, — op de averechtsche uitwerkingen van die algemeene "genade Gods" ook aan goddelooze, Hem verachtende menschen en volken verleend, dan komen de loochenaars van het ware gereformeerde geloof aan Gods eenvoudigheid, van den val des menschen, van de verlossing en herschepping in en door Christus, met de onzinnige "macht des menschen" aan dragen waardoor zij die gemeene gratie kunnen misbruiken en verzondigen!

Zoo hobbelt men maar voort op het synthetische neo-

calvinistische veenpad, en dient men op en neer op de eerst als valsch en doodelijk aangeplakte godsdienstige golven der oude wereldzee.

Inmiddels wel wetende en gevoelende, dat terugkeer naar de onverminkte waarheid der Schrift betrekkelijk God en het schepsel, zonde en genade, verkiezing en verwerping, hemel en hel, dood en leven, — de geheele reformatorische en christelijk-historische actie op kerkelijk en maatschappelijk, op staatkundig en wetenschappelijk gebied, als onzuiver en met de wereld vermengd en ongereformeerd, veroordeelt en vloekt.

En wat religie en gemeene gratie betreft, godsaanbidding en helbestaan, wonderlijke dingen kan men daaromtrent nog verder lezen ook bij professor Geesink, dien het anders niet aan scherpzinnigheid ontbreekt.

Want, zegt hij, "dat er op aarde ook onder de menschen buiten Christus nog eeredienst is, zij het ook een valsche; dat er onder de Heidenen, Mohammedanen en Joden nog wordt gekniel en gebeden, en naar 'n godstern wordt geluisterd; is een vrucht van de gemeene gratie Gods, van die gratie Gods, welke de doorwerking der zonde tot in het niet meer willen knielen maar het tartend de hand opheffen tegen God, de doorwerking der zonde tot in het niet meer willen bidden maar het zijn tong misbruiken om er God mee te vloeken — stuit. (N. b! G. V. B.)

"In de hel wordt niet meer gebeden, maar gevloekt.

"Daar heet alle gratie Gods zich teruggetrokken en is niet dan eeuwige dood en de eeuwige scheiding van God." —

Volgens Bavinck en Dijk echter heeft God krachtens Zijn eeuwig welbehagen welke ook in de belijdenis van de verwerping aan Zijn liefde niet tekort doende is, de zondaren lief, en omringt Hij ze met Zijn lankmoedigheid en barmhartigheid, met algemeene genade en zegeningen, goeddoende van den hemel aan allen, hoewel de menschen Zijn liefdehand terugstooten! (Let wel. Hier wordt gehandeld van menschen buiten Christus, en van haters van God en den naaste, G. V. B.) En "juist daarom is de leer der verkiezing," zeggen Bavinck en Dijk, "beide voor den ongeloovige en den geloovige tot zulk een rijken en onuitsprekelijken troost."

Terwijl Ds. Schilder, ook een man van naam in Nederland onder de theologische auteurs en kerkbladschrijvers, van de verdoemden in de hel, van de geworpenen in de plaats der buitenste duisternis, "waar weening is en knersing der tanden, waar hun worm niet sterft en het vuur onuitblusschlijk is," vermeldt, dat ook daar door hen nog de wonderlijke barmhartigheden Gods worden gesmaakt.

Haast niet te gelooven!

En toch het staat er, zwart op wit!

G. V. B.

Gods Woord moet beide tegelijk doen: op het hoogste verlichten en eeren, die het gelooven; en op het hoogste verblinden en onteeren, die het niet gelooven.

GEDACHTENWISSELING

Het wordt tijd, dat we onze gedachtenwisseling met broeder De Mey weer voortzetten. Men kon den indruk hebben gekregen, dat de broeder ons niet meer, dan hetgeen we reeds bespraken, had toegezonden; of ook, dat wij misschien met opzet deze gedachtenwisseling hadden gestaakt. Geen van beide is waar. Verschillende omstandigheden waren de oorzaak van de lange pauze in onze bespreking, doch we zullen haar nu voortzetten. Het volgende bewijs, dat broeder De Mey aanvoert voor de stelling, dat er toch wel algemeene genade is, luidt als volgt:

“Het uitwendige goede wordt met uitwendigen zegen beloond. We zien dat duidelijk in het veelbesproken geval van Jehu. Hosea 1 moge ons melden, dat Jehu bezocht wordt om de bloedschulden van het huis van Achab; we aanvaarden dat ten volle, en zien daarin, dat ook al voldoet de goddelooze uitwendig aan het bevel des Heeren, dat het toch zonde blijft voor God. Doch dat doet niet teniet wat we lezen in II Kon. 10:30: “De Heere dan zeide tot Jehu, Daarom dat gij welgedaan hebt, doende wat recht is in Mijne oogen, en den huize van Achab hebt gedaan naar alles wat in Mijn hart was, zullen uwe zonen tot in het vierde gelid op den troon van Israel zitten.” Zie, M. de R., men moge hier nu van maken wat men wil, maar dit staat toch zeker wel vast, dat Jehu hier beloond wordt, en u zult toch wel niet willen beweren dat deze belooning voortvloeit uit den toorn Gods.”

Tot zoover broeder De Mey over dit geval van Jehu.

Nu zouden wij ter wereld niet kunnen zien, waarom we niet zouden kunnen zeggen, dat deze “belooning,” zooals niet de Schrift, maar broeder De Mey haar noemt, metterdaad aan Jehu werd gegeven in Gods toorn. We beginnen dan ook met dit hier terstond te zeggen: *Jehu beklom onder Gods toorn den troon van Israel, hij heeft onder Gods toorn tot in het vierde gelid op dien troon gezeten, en die troon is hem en zijn vier geslachten nooit iets anders geweest dan een vloek.*

En hier volgt ons bewijs voor deze stelling.

In de allereerste plaats moeten we, hoezeer deze kwestie al dikwijls werd besproken, even stilstaan bij dat “weldoen” van Jehu. We zijn blijde met de uitspraak van broeder De Mey, dat dit “weldoen” zonde was van Jehu, schoon we niet goed verstaan hoe de broeder toch kan volhouden, dat de Heere deze zonde van Jehu met zegeningen “beloont.” Maar ofschoon de broeder dit feit als zoodanig wel toegeeft, kan het toch zijn nut hebben, dat we hierop nog eens wat dieper ingaan en onszelf voor de vraag stellen, hoe het mogelijk was, dat Jehu weldoende zondigde. Welnu, dan moeten we in dit geval allereerst verstaan, dat de Heere soms door booze instrumenten goede daden doet. In zulke gevallen doen die booze instrumenten en de goede God beide hetzelfde ding, terwijl ze toch, in geestelijk-zedelijken zin genomen, gansch niet hetzelfde doen. Is nu, naar de bekende maatstaf van Gods wet, zulk een daad van een mensch,

waardoor God doet al wat in Zijn hart is, zelf verkeerd, dan is er natuurlijk geen moeilijkheid. Zoo is het b.v. met de broeders van Jozef. De Heere en Jozefs broeders werken beide om Jozef naar Egypte te brengen. Doch de broeders van Jozef doen dat door een daad, die ook in ons oog aanstonds zondig is en strijdt tegen Gods gebod. Immers verkoopen ze hun broeder. En de Heere gebruikt heiliglijk de zonde van Jozefs broeders om te doen alles, wat in Zijn hart is in betrekking tot Jozef. Doch de moeilijkheid doet zich aan ons voor, wanneer iemand den geopenbaarden wil Gods uitvoert en dat zeer wel doet, terwijl hij toch onder dat alles het booze instrument blijft en nooit iets anders doet dan zondigen. Dat schijnt dan niet te rijmen. Zoo is het geval met Jehu. Jehu krijgt een gebod Gods, om Achabs huis uit te roeien. En hij doet dat zeer wel. Hij laat Achabs huis metterdaad niets over. Dat was juist wat in Gods hart was. Het uitroeien van Achabs huis was recht in de oogen des Heeren. En voor die daad werd door den Heere Jehu geroepen en gebruikt. Nu is de vraag: hoe kon dan Jehu in dit alles zondigen, daar hij toch deed wat hem geboden was? En ons antwoord is: omdat zijn wil in dit alles tegen den wil des Heeren overstond en hij juist niet deed, wat de Heere deed en wilde in het uitroeien van Achabs huis. Het is immers in het geheel niet moeilijk om dit in te zien. Wat wilde de Heere? Hij wilde de zonden van Jerobeam bezoeken over het huis van Achab. In die zonden van Jerobeam lag de rechtsgrond voor alles wat de Heere over Achabs huis bracht. Alleen, omdat Achabs huis de zonden van Jerobeam tot rijpheid had gebracht en de mate der ongerechtigheid vol had gemaakt, was de uitroeijing van Achabs huis gewettigd en goed. Op geen anderen grond, en uit geen ander motief mocht dat huis van Achab uitgeroeid worden. Zou iemand toch uit een ander motief dat huis uitroeien, dan werd de daad eenvoudig een moord op groote schaal. En dit laatste is juist het geval met Jehu. Wat wilde Jehu? Ook Achabs huis uitroeien om de gruwelijke zonden van Jerobeam? Neen, ganschelijk niet. Het wordt ons met nadruk gezegd, dat Jehu die zonden navolgde. Immers beide vóór en na den tekst, die door broeder De Mey wordt aangehaald, lezen we, dat Jehu in de wegen van Jerobeam bleef wandelen. In vs. 29: “Maar van de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israel zondigen deed, na te volgen, week Jehu niet af, te weten van de gouden kalveren, die te Bethel en die te Dan waren.” En in vs. 31: “Maar Jehu nam niet waar te wandelen in de wet des Heeren des Gods van Israel, met zijn gansche hart; hij week niet van de zonden van Jerobeam, die Israel zondigen deed.” Het is duidelijk, dat Jehu Achabs huis uitroeide, niet omdat hij ijverde voor de zaak des Heeren, maar uit gansch andere motieven. Hij zag blijkbaar in het bevel des Heeren een schoone gelegenheid, om zelf op den troon van Israel te komen. Vandaar zijn ijver, zijn groote ijver, om aan het gebod des Heeren te voldoen. Vandaar ook, dat hij datgene, wat recht was in de oogen des Heeren zeer wel volvoerde, met grooten ijver en bekwaamheid. Zoo is

het dan te verklaren, dat hij volvoert wat recht was in Gods oog, namelijk de uitroeiing van Achabs huis, terwijl hij in de uitvoering van Gods gebod toch steeds zondigde. Technisch deed Jehu zeer wel. Wat recht was in Gods oogen werd ook door hem volbracht. Maar in die rechte daad wandelde Jehu met een verkeerd hart. Daarom was er voor hem geen goed in zijn werk voor God in den zedelijk-geestelijken zin des woords. En vandaar ook, dat we in Hosea 1:4 kunnen lezen: "Want nog een weinig tijds zoo zal Ik de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu en zal het koninkrijk van Israel doen ophouden." Het bloed, dat Jehu vergoot van het huis van Achab, schoon op Gods bevel, werd hem tot bloedschuld gerekend en werd aan zijn huis gewraakt.

In dit laatste hebben we dan ook wel degelijk bewijs, dat Jehu in de gunste Gods nooit op Israels troon heeft gezeten, noch ook zijn huis tot in het vierde gelid. Het is waar, aan die daad van Jehu, waardoor hij gedaan had met grooten ijver, wat recht was in de oogen des Heeren, verbond de Heere het zitten van Jehu's huis op den troon van Israel tot in het vierde gelid. Doch broeder De Mey vergeet, dat het zitten op een troon nog geen zegen is, en vooral geen bewijs van de gunste Gods over iemand. Een koning kan zeer wel onder Gods toorn liggen, zoodat de positie en de macht, die hij heeft ontvangen hem tot grooter vloek worden, dan indien hij nooit op den troon gezeten had. En dit was wel waarlijk het geval met Jehu en zijn huis. De koningen, die uit het huis van Jehu over Israel hebben geregeerd, zijn: Joahaz, Joas, Jerobeam II, en Zacharia. Van al dezen koningen lezen we, dat ze wandelden in de wegen van Jerobeam, die Israel zondigen deed, en dat ze van zijne zonden niet weken. Het is waar, dat sommige dezer koningen, met name Jerobeam II groote macht ontwikkelden, maar het is tevens waar, dat in deze jaren Israel zeer snel rijp werd voor het einde. Ook was de ellende van Israel zeer bitter dikwijls in de periode van de regeering dezer koningen, zoodat de koning van Syrië hen dorschende gemaakt had als stof, II Kon. 13:7; en de Heere zag, dat de ellende van Israel zeer bitter was en er geen opgesloten noch verlatenen waren en dat Israel geen helper had. En omdat de Heere niet gezegd had, dat Hij den naam van Israel verdelgen zou van den aardbodem, verloor Hij hen tijdelijk door de macht van Jerobeam. Doch snel is de afloop der wateren onder Israel en met rassche schreden gaat het de ballingschap tegemoet. Zacharia regeert slechts zes maanden en wordt omgebracht. En vooral het huis van Jehu draagt mede de verantwoordelijkheid, dat ze als koningen op Israels troon, het volk geleid hebben in de wegen van Jerobeam, waarover de Heere Zich schrikkelijk vertoornde en het volk ten slotte zijn verderf tegemoet ging. Nu kan men dit alles genade noemen, schoon Gods Woord het aldus niet voorstelt. Wij houden vol, dat de zonde van Jehu, die om eigen eerzucht scheen te ijveren voor de zaak des Heeren, den toorn des Heeren opwekte, en dat de bloedschulden van Jizreël bezocht zijn over het huis van

Jehu en over Israel, dat met zijn koningen wandelde in de wegen van Jerobeam, die Israel zondigen deed. En in dat alles zien we geen genade, maar een toenemende mate van de openbaring van Gods gramschap en Zijn geduchte wraak. Wie God verlaat, heeft nooit iets anders dan smart op smart te vreezen, ook al is het, dat de Heere den verlater van Zijn wet op tronen plaatst met wereldgrooten.

Broeder P. I. te O., Ill., schrijft ons:

Zeer geachte redacteur!

Enkele vragen kwamen bij mij op aangaande de leer der algemeene genade. Gaarne zou ik een antwoord willen hebben in de S. B. over het volgende. Wij lezen op verscheidene plaatsen in de Heilige Schrift over de roeping. Matth. 22:14: "Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren." De belijders der gereformeerde waarheid spreken dan ook van een uitwendige, of zakelijke roeping, en een inwendige roeping. Deze eerste uitwendige roeping wordt aangetroffen buiten de Christenwereld en gaat over tot de heidenen, die niet deelen in de roeping door het woord des Evangelies. God spreekt tot hen in de natuur, Rom. 1:20, door de geschiedenis, Hand. 17:26, door de rede, Joh. 1:9, en door het geweten, Rom. 2:14, 15. Deze roeping strekt niet tot de zaligheid, want zij weet van den Christus niet, die de eenige weg tot de zaligheid is. Toch is deze roeping van groote waarde, zeggen sommige schrijvers. Immers, zoo wordt gezegd, deze roeping, welke God nog in Zijn algemeene genade tot alle menschen doet uitgaan, moge geen verkondiging des Evangelies zijn, zij is toch een prediking der wet. Door deze wetsprediking vernieuwt en zaligt God den mensch nu wel niet, maar Hij bindt er toch de zonde mee in, bedwingt er de hartstochten door en houdt er den stroom van ongerechtigheden mede tegen. Er wordt een menschelijke samenleving en burgerlijke gerechtigheid door mogelijk gemaakt, die op haar beurt den weg weer banen tot eene hoogere beschaving en rijkere cultuur, tot den bloei van kunsten en wetenschappen. De Heere is aan allen goed en Zijne barmhartigheden zijn over al Zijne werken. Hij doet Zijn zon opgaan over boozen en goeden en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Hij laat Zich niet onbetuigd, maar doet goed van den hemel, geeft regen en vruchtbare tijden en versterkt onze harten met spijs en vroolijkheid. Gaarne verwachten wij een antwoord.

Groetend, broeder P. I.

Antwoord:

Broeder I. schrijft hier over vele dingen, waarover we vroeger ook meermalen hebben geschreven. Gaarne echter dienen we den broeder ook thans met een kort antwoord.

We meenen, dat we het schrijven van den broeder kortelijks kunnen samenvatten als volgt:

1. De Heere openbaart zich ook in de werken Zijner handen en laat daardoor een zeker getuigenis van Zichzelf uitgaan ook tot de heidenen, die de Schrift niet bezitten.

2. De Heere schenkt bovendien vele dingen ook aan die heidenen, die de wet niet hebben en aan goddelooze menschen in het algemeen. Want Hij geeft regen en vruchtbare tijden en vervult onze harten met spijs en vroolijkheid.

3. Door deze dingen, die gaven van algemeene genade zijn, wordt de zonde ingebonden en worden de booze hartstochten ingetoomd. Tevens worden hoogere beschaving en rijkere cultuur hierdoor mogelijk.

Ons antwoord is, dat we over 1 en 2 geen dispuut voeren. We stemmen dit volkomen toe. Zeker laat de Heere zich niet onbetuigd en gaat er een sprake uit van de werken Zijner handen tot alle menschen, wat men met die sprake ook doen mag. Ook is het waar, dat de natuurlijke mensch niet gelijk is aan het redelooze dier, zoodat hij geen redelijk-zedelijk schepsel meer zou zijn. Hij heeft het werk der wet geschreven in zijn hart en kent in zekeren zin en tot op zekere hoogte het onderscheid tusschen goed en kwaad. Ook stemmen we toe, dat de Heere de dingen des natuurlijken levens zoowel aan goddeloozen als aan rechtvaardigen schenkt, en dat wel zoo, dat de eersten daarvan veel meer ontvangen dan de laatsten. En we hebben er ook niets op tegen, als de broeder schrijft, dat door al deze dingen hoogere beschaving en rijkere cultuursontwikkeling zich openbaren in de wereld, mits maar bedoeld wordt een bloot natuurlijke en wereldsche cultuur.

Maar als in 3 de broeder nu concludeert, dat door deze dingen de zonde ingetoomd wordt, en de mensch eenigszins verbeterd, zij het dan ook niet tot de zaligheid, en hij een zekere gerechtigheid in het burgerlijke beoefent, dan is ons antwoord, dat deze voorstelling van sommige "gereformeerde schrijvers" noch naar de Schrift, noch naar de gereformeerde belijdenis is. Want naar de gereformeerde belijdenis is het zoover van de voorstelling, die hier geboden wordt vandaan, dat de natuurlijke mensch dit licht der natuur ook zelfs in burgerlijke zaken niet recht gebruikt, geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt, Canones III, IV, 4. En naar de Schrift werkt de wet geen beteugeling der zonde, maar juist toorn, omdat door haar de zonde meerder wordt, Rom. 4:15, 5:20. En de onzienlijke dingen Gods worden wel van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan, maar niet opdat daardoor de zonde zou worden ingetoomd, maar opdat de mensch niet te verontschuldigen zou zijn, Rom. 1:20. Het is dan ook niet zoo, dat de heidenen, die deze dingen hadden, daardoor minder zondig zijn geworden, maar ze hebben zich juist aan deze sprake Gods vergrepen en hebben Hem niet willen dienen en danken, Rom. 1:21. En daarom zijn ze dwaas geworden, verduisterd en verliefd, doordat God hen in Zijn toorn, van den hemel geopenbaard, heeft overgegeven in al de ellende en liederlijkheid, waarvan het slot van dit hoofdstuk spreekt, Rom. 1:20-32. Zoo is de voorstelling der Schrift. Het booze hart laat zich door de getuigenis Gods niet onderwijzen en door de wet niet gezeggen en kennis is geen deugd. Integendeel, hoemeer God spreekt tot den natuurlijken en verdorven mensch,

hoemeer zich het booze hart daartegen verzet en tegen spreekt, de vuist ballend in het aangezicht des Allerhoogsten. Want er is niemand, die goed doet, ook niet tot één toe en het bedenken des vleesch is vijandschap tegen God, Rom. 3:9-18; 8:5-8. En de broeder late zijn oogen niet verblinden door rijkere cultuur en hoogere beschaving, want dit alles beteekent geen intooming der zonde, maar eenvoudig een andere openbaring der zonde. Bij hoogere beschaving van den natuurlijken mensch krijgt ge nooit anders dan hoogere beschavingszonden, en bij rijkere cultuur houdt ge nog nooit iets anders over dan cultuur-zondaars. Ook de beschaving en de cultuur staan in de wereld eenvoudig in den dienst der zonde. Want de natuurlijke mensch gebruikt alles als middel om zijn zondig leven er mede te ontplooien en te ontwikkelen. En met het allerschoonste, dat van hem ooit den mensch kan bekoren, staat hij nog in vijandschap tegenover God. Want de wijsheid, die van beneden is is aardsch, natuurlijk, duivelsch. Laat broeder I. maar eens nadenken over deze dingen langs deze zuiver gereformeerde lijn, zoo duidelijk in de Schrift geopenbaard, en hij zal mij toestemmen, dat ook sommige gereformeerde schrijvers op dit punt wel eens van de gereformeerde lijn zijn afgeweken.

Broeder G. V. te G. R. schrijft ons:

Waarde Redactie!

Ik wil u eens een vraag sturen, in de hoop, dat ge hem wilt beantwoorden.

Ik lees in II Sam. 12:23: "Ik zal wel tot hem gaan," met betrekking natuurlijk op het gestorven kind. Was nu David absoluut zeker van het behoud van zijn gestorven kind? En zoo ja, kunnen wij dan ook alzoo zeker zijn aangaande onze kinderen, die sterven als ze nog zoo jong zijn als dit kind; natuurlijk bedoel ik kinderen van geloovige ouders, die de genade van Jezus Christus deelachtig zijn?

Uw broeder in Christus, G. V.

Antwoord:

Zooals de broeder zeker wel weet, wordt dit woord der Schrift dikwijls aangehaald, om te bewijzen, dat we zeker kunnen zijn, dat alle kinderen van geloovige ouders, die jong sterven, behouden zijn. Bewijs voor deze stelling is er echter in dit Schriftwoord niet, om de eenvoudige reden, dat David ook kan bedoelen, en naar mijn overtuiging ook ongetwijfeld bedoelt, om te zeggen, dat het kind niet weer zal terugkeeren in het land der levenden, maar dat hij, David, het zal volgen in den dood. Zoo spreekt Samuel, door de toovenares te Endor oproepen, (hoe men voorts ook over deze geschiedenis oordeelt, dat doet hier niets ter zake) tot Saul: "Morgen zult gij en uwe zonen bij mij zijn," I Sam. 28:19, in elk geval een bewijs, dat deze wijze van spreken eenvoudig kan doelen op den dood zonder meer. Wat overigens de kwestie als zoodanig aangaat, verzoeken we den broeder onze artikelen over de "Geloovigen en Hun Zaad" in de toekomst te volgen.

H. H.

FIRST PLACE OR NONE

An Alaskan missionary had a number of dogs to draw his sled from place to place. One fine dog was always the leader, and very proud was he of his place at the head of the team. The missionary thought it wise to train another dog to lead, so that in case anything happened to this one, he might not be without a leader. The first time he harnessed his second-best dog ahead of the first, the first one dropped to the ground and refused to rise. When he had been forced to get up and go on, he gnawed the harness of the new leader till that one was freed and he was again at the head of the pack. Several times he did this, and then his master took him out of the pack, tied him up, and forced him to look on while the other dog received his training. This so angered and grieved the dog that he soon died of a broken heart. He must have first place or none.

* * * * *

Now this is a dog's story we found in "The Instructor for the Sunday School" of May 15, 1927.

But in reading it we could not help thinking on what happened in our own circle lately among "brethren of the cloth" (as a church leader and representative of the "calvinists" in this country likes to write in his periodical), and as was said by some brothers, "laymen" (also an expression coming in favor by editors and reporters in church papers for reformed people).

The cry of: "green of jealousy," heard many months ago in meetings, is still sounding in our ears.

And we believe there was a reason, although we think not, on "the other side."

Also we remember the various times certain "progressive and reconstructive" preachers or disappointed ex-preachers, in the "memoirs" written by them, were complaining about that "hellish" evil evident, according to the words of said pamphletists or authors, among colleagues and other gospelizers.

Some philosophers meanwhile may declare that "jealousy is the flame that makes true love boil," such saying is only right and true concerning to the Lord God of love, who is jealous, as Scripture says, "visiting the iniquity of the fathers upon the children"; one of the few places in Holy Writ whereof jealousy is spoken in a favorably holy sense; because Proverbs 6:34 tells us about the rage of vengeance seeking man, where in Romans (10:19 and 11:11) also the Covenant God is speaking of the salvation of His people.

And besides we know that we ought to be very careful as to our hearts naturally inclined to all evils including the crime of murder; for "we are prone by nature to hate God and our neighbor."

And our Heidelberg Catechism in its answer to question 106 confesses that "in forbidding murder, God teaches us, that He abhors the causes thereof, such as envy, hatred, anger, and desire of revenge; and that He accounts all these as murder."

And also in the next answer: "That God commands

us to love our neighbor as ourselves; to show patience, peace, meekness, mercy, and all kindness towards him."

Now, all these Christian virtues we cannot show up, when we are cherishing in our hearts jealousy, one of the evil works of the sinful flesh.

Certainly, to be zealous in the fear of the Lord for His kingdom and the triumph of His truth, is the duty of all Christians and must characterize us as God's covenant children.

But the prevailing rule among brothers and sisters of Christ, who teaches us: "Learn of me; for I am meek and lowly in heart" is this: "Let nothing be done through strife or vain glory; but in lowliness of mind let each esteem others better than themselves" (Phil. 2:3).

As true converts to God and restored by His grace we have to crucify and mortify our members which are upon the earth, as long as we live on earth; and to manifest the greatness of the image of the Man of sorrow and the King of glory.

To strive and to long for the first place as followers of Christ and as His ambassadors, in rebellion to God's holy will and in contrast with the spirit of service of the kingdom of heaven, — like the poor and proud dog in Alaska mentioned above would have his way and could not stand "degradation" and died a suicide, — is a great sin in the eyes of the Almighty and Merciful God.

In typing this we know "to fight, not as one that beateth the air."

Let then be the desire of our hearts and the supplication of our souls the beautiful and touching words of the penitent sinner in the Rev. P. Huet's "African Poems":

Nooit heeft iemand zooveel kwaads,
 Zooveel gruwelijks bedreven;
 Maar 't besluit Uws grooten raads
 Riep mij uit den dood in 't leven.
 Welk een wonder van gena,
 Als ook ik, verlost, geheiligd,
 Eens die feestzaal binnenga,
 Eeuwig voor het kwaad beveiligd!
 Geef m' er de allerlaagste plaats,
 Groote God van dood en leven!
 Nooit werd iemand zooveel kwaads,
 Zooveel gruwelijks vergeven.

G. VAN BEEK

CHRISTUS IS ALLES

In Christus is de bron en 't middelpunt der kennis;
 God kennen wij door Hem; door Hem, ons eigen hart.
 En wijsheid buiten Hem is enkle heiligschennis,
 En arbeid, die den geest in 's duivels strik verwacht.
 Geen waarheid dan in Hem; alle andre glans verduistert,
 Zijn kennis is 't alleen, die ons de ziel ontkluistert;
 En zonder Hem is niets, dan wrevel, wroeging, smart.
 W. Bilderdijk

INGEZONDEN

Mag ondergeteekende nogmaals een weinig plaatsruimte in ons blad. Bij voorbaat dank.

"Wie zich in de vuurlinie begeeft, kan een schot verwachten," is een spreekwoord, dat algemeen bekend is. Daar ondergeteekende met zijn schrijven in de S. B. van den 15den April j. l., zich eenigszins in den jongsten kerkelijken strijd mengde, heeft hij de waarheid van het genoemde spreekwoord ondervonden. Vooral van hen die een behagen hebben in de kerkelijke breuk onder ons, en 50 mijl overkwamen om hunne bezwaren tegen eerder gemeld schrijven uit te spreken op de kerkeradsvergadering, heeft hij wel eenige schrampschoten gekregen. Het is echter niet mijn doel om thans iets mede te deelen van de handelingen dezer bezwaarden, en van die des kerkerads in deze zaak. In aanmerking genomen, dat de kerkerad van hen, die in de zaak van kerkelijke scheurmakerij, niet met hem meegaan, eischt, dat zij den kerkelijken formeelen weg hebben te bewandelen, bleek het duidelijk, dat hij van hen die een behagen in de breuk scheppen, het niet zoo nauw neemt. En van hen, die overgekomen waren om hunne bezwaren te openbaren, en van de zijde des kerkerads, die het toeliet zooals dat daar geschiedde, ja zelfs aanmoedigde, liet het formeele heel wat te wenschen over. Ondergeteekende zou heel deze zaak niet genoemd hebben, indien het niet in verband stond met het schrijven over het willekeurig handelen van den kerkerad, door het moedwillig verbreken van het kerkverband. In betrekking tot die daad, n.l. van het schrijven, meende de kerkerad het volgende in de "Bulletin" van den 1sten Mei l.l. bekend te moeten maken.

BEKENDMAKING

De zaak betreffende het schrijven van E. Brondyk in de S. B. van den 15den April j.l. is tusschen den kerkerad en den betrokken broeder, tot een bevredigende oplossing gebracht.

Daaruit kon men zoowat van alles maken. Indien er zijn (en die zijn er niet weinige) welke meenen, dat ik de inhoud van het schrijven teruggenomen heb, of iets van dien aard, die hebben het mis. Dat is niet van mij geëischt, en zou ook door mij niet gedaan zijn. 't Hoofdbezwaar was, dat ik publiek geschreven had over kerkeradszaken (zooals dat genoemd werd) lid van den kerkerad zijnde. 'k Had den formeelen weg niet bewandeld. Nu wil ik mijn recht in dezen thans niet verdedigen. Toch zou ik wel even willen mededeelen, dat het volgende protest door mij was ingediend op de kerkeradsvergadering, gehouden in Febr. j.l.:

"Ondergeteekende protesteert tegen het besluit van den kerkerad inzake het niet zenden van afgevaardigden naar de Classis (zie art. 12, vorige not.). Dit besluit toch, gelijk duidelijk uit de bespreking en verdere handelingen bleek, beteekent voor ons niets minder dan

een losmaking van het kerkverband waarin wij ons tot dusver bevonden. Volgens zijn (des schrijvers) beschouwing was dat:

"a) Een gedwongen besluit. De kerkerad handelde niet uit eigen overtuiging.

"b) Een besluit waarvoor de tijd niet rijp was. De kerkerad heeft nooit iets gedaan om 'onderlinge geschillen' (als die er waren) uit den weg te ruimen of te openbaren. (Zie art. 9, verg. 21 Dec.)

"c) Een onrechtvaardig besluit, daar de kerkerad nooit een bezwaarschrift of protest heeft ingediend tegen iets waarmede hij geen genoegen nam, zelfs niet eens uitsprak waarom kerkelijke gemeenschap of samenwerking onmogelijk geworden was."

Dit protest werd voor kennisgeving aangenomen.

Op mijn verzoek om genoemd protest in behandeling te nemen werd geantwoord, dat een ieder het recht had één keer te protesteeren, en dat de kerkerad in zijn recht was om het voor kennisgeving aan te nemen, enz. Toen er echter bezwaren kwamen van sommige nieuwgekozen ambtsbroeders, werd besloten om de president te verzoeken om op de volgende vergadering ons met advies te dienen inzake ingekomen protesten.

Het advies op de volgende vergadering was, in betrekking tot mijn protest, dit voor kennisgeving aan te nemen met eenige opmerkingen. Die opmerkingen kwamen in hoofdzaak hierop neer: In betrekking tot punt a): dat ik niet over de overtuiging van een ander kon oordeelen. In betrekking tot punt b-c: dat de kerkerad wel iets gedaan had. De zaak van den 5den Augustus werd genoemd en ook de aanvraag om een commissie tot vereffening der onderlinge geschillen. Dit werd ook door de kerkerad voor kennisgeving aangenomen. En dit was, volgens mijne beschouwing, het einde van den formeelen kerkelijken weg. Dat dit einde zoo kort was, is zekerlijk niet mijn schuld. Of ik nu recht had om langs dien weg mijne bezwaren te openbaren, laat ik aan het oordeel van de lezers over.

Wat de opmerking onder punt a) aangaat, nog dit. Als ik mij wel herinner luidt het art. in de notulen over deze zaak aldus: "Het voorstel om twee afgevaardigden naar de classis te zenden, wordt, na lange bespreking, waarin de president een en andermaal de verzekering geeft geen ambtelijke werkzaamheden meer onder ons te verrichten indien de kerkerad tot zoo iets besloot, verworpen." Dit artikel werd een en andermaal voorgelezen en goedgekeurd. Als ik daar nog bij mag voegen, dat de president zeide, nadat het besluit genomen was: "Als ik vanavond niet gehandeld had als ik gedaan heb, dan hadden jelui afgevaardigden naar de vergadering gezonden." Dit alles in aanmerking genomen, zonder daar nu meer van te noemen, kan punt a) wel blijven staan en blijft er van die opmerking niet veel zaaks over. Op de opmerkingen over punten b) en c) kom ik straks terug.

In mijn schrijven van den 15den April heb ik getracht om al den nadruk te leggen op de onrechtvaardige

handeling van onzen kerkeraad in verband met de kerkelijke samenleving. Door deze samenleving te verbreken zonder bezwaren te openbaren, of te protesteeren, betrad men niet den formeelen kerkelijken weg, maar beging men een willekeurige daad. De vraag komt nu aan de orde: waarom heeft de kerkeraad van Kalamazoo zich nooit wettig geopenbaard in betrekking die zaak? Was het misschien een nalatigheid, beter gezegd, een slordigheid? Als wij even terugblikken en letten waarom alle stukken van genoemden kerkeraad op de tafel der synode van de Chr. Geref. kerk in 1924 aanwezig naar de snippermand verwezen werden, (zie Syn. Acta, blz. 116) dan zult gij mij toestemmen, dat de kerkeraad niet boven grove slordigheid verheven is. Maar neen, dat is hier het geval niet. Al ware dat ook zoo geweest, dan zou het nog een onrechtvaardige handeling onzerzijds zijn. De zaak staat echter geheel anders. Kalamazoo had, heeft niets. Absoluut niets, dat als grond kon dienen voor een protest. Ja, als men een protest kan inzenden om het dan voor kennisgeving aangenomen te zien, zonder meer, dan gaat het nogal gemakkelijk. Maar men begreep wel, dat dit zóó niet gaan zou. Daarvoor moest men gronden hebben, wilde men niet beschaamd staan. En die ontbraken. Maar als er dan niets was, waarom riep dan de kerkeraad van Kalamazoo een speciale gecombineerde kerkeradsvergadering op den 5den Aug. saam? Om twee redenen, zoo het heette. De eerste reden was, om het zoogenaamd onkerkrechtelijk besluit genomen door die vergadering den 3den Aug. Wat of dit onkerkrechtelijk besluit was? Die zaak verdient wel eenige toelichting. Zooals algemeen onder ons bekend is werd Candidaat R. D. op de Nov.-vergadering van 1925 benoemd tot een zoogenaamde algemeene knecht. Hij ging waar zijn dienst noodig was en waar men hem heen zond. Hij werd benoemd voor een tijdperk van drie maanden. Op de Febr.-vergadering, 1926, werd hij herbenoemd, weer voor drie maanden. In de Mei-vergadering, 1926, moest hij weer benoemd worden, indien men hem als zoodanig begeerde. En hier kwam de moeilijkheid. De commissie, welke voor die zaak benoemd was, adviseerde om hem weer voor drie maanden te benoemen. Doch één van de drie leden der commissie protesteerde tegen dit advies. Uit de bespreking, die hierop volgde, bleek duidelijk, dat R. D. door velen niet meer als zoodanig begeerd werd. Wat de afgevaardigde van Waupun mededeelde, was waarlijk geen aanbeveling. Daar ter plaatse had de Candidaat bijna al zijn tijd besteed. Onwaarheid spreken, lichtzinnigheid in den wandel, enz., werden genoemd. Daar begeerde men hem niet weer. Van Grand Rapids kwamen dezelfde klachten in. Ook daar was de noodige achting zóó voor hem gedaald, door vele geruchten omtrent hem, dat men zijn dienst niet begeerde of wilde. Al wat hieromtrent ingebracht werd, was niet per instructie, maar waren persoonlijke gezegden. 't Was geen officieele aanklacht tegen den Candidaat als zoodanig, nog veel minder van den kerkeraad waar hij lid was in betrekking tot zijn lidmaatschap (dit zou heelemaal misplaatst zijn geweest), maar of hij

de gewenschte persoon was om weer benoemd te worden als gemeenschappelijk knecht. Ook al had men hem niet weer benoemd, dan zou hij toch als Candidaat hebben kunnen optreden, en zou hij beroepbaar zijn gebleven zooals tevoren. 't Slot van de bespreking was, dat op verzoek een commissie benoemd werd, om een onderzoek in te stellen omtrent de waarheid van de gehoorde mededeelingen en vernomen geruchten. Na het benoemen van die commissie, uit zeven personen bestaande, werd de Candidaat voornoemd, weer voor drie maanden aangesteld. Heel deze zaak staat beschreven in één artikel in de notulen der vergadering van Mei 1926. Op de Aug.-vergadering kwam deze zaak weer voor. De commissie had onderzoek ingesteld. Het rapport dezer commissie kan men lezen in de S. B. van 1 April, door br. Kooienga ingezonden. Het advies door haar gegeven werd niet door hem vermeld. Werd ook niet in zijn geheel aangenomen. Het ééne punt echter, vermeldende dat de Candidaat de zaken, waarin zijn schuld duidelijk bewezen was, en welke schuld hij ook voor haar erkend had, met zijn kerkeraad in orde moest maken, van wien hij onwaarheid gesproken had, en van wien hij zeide, en ook openlijk blijken gegeven had, hem te wantrouwen, dat punt wilde zijn *voorspraak* niet aanvaarden. Neen, niet naar den kerkeraad. De Candidaat *moest* op de gecombineerde vergadering verschijnen. Daar wilde hij hem hebben. En zoo is het geschied. De Candidaat is daar geweest. Hij heeft ook tamelijk gemakkelijk zijn onwaarheid spreken herkend. Maar met de tweede zaak, n.l., wantrouwen jegens zijn kerkeraad, werd het anders. Dit ontkende hij gedurende een langen tijd, totdat de rapporteur der commissie opstond en zeide, dat de Candidaat deze zaak niet langer ontkennen moest, daar hij dit alreede voor de commissie erkend had. Dit deed de vergadering grootelijks verontwaardigd staan. Vooral toen de Candidaat dit ook erkende en oogenschijnlijk gewillig was te doen wat men van hem vroeg. Zoo juist beleden onwaarheid te spreken, om dit dadelijk in het openbaar weer te doen, was voor de vergadering overgenoeg. De vergadering besloot, dat de Candidaat de vergadering kon verlaten. Hierna werd besloten den Candidaat aan te raden om de zaak met zijn kerkeraad te vereffenen. Dit laatste is nu het dusgenaamde "onkerkrechtelijk" besluit.

Wegens dit zoogenaamd onkerkrechtelijk standpunt heeft Ds. Danhof absoluut en onvoorwaardelijk bedankt als herder en leeraar. Mede uit oorzaak van dit bedanken werd de kerkeraad der gemeente van Kalamazoo saamgeroepen den 5den Aug. In die vergadering stelde de president (Ds. D. die bedankt had) "voorwaarden, waar geen woord afging" naar zijn eigen zeggen. Geen woord! Die voorwaarden waren, dat de kerkeraad zoo spoedig mogelijk een gecombineerde kerkeradsvergadering samen moest roepen, om twee redenen. Ten eerste, om het "onkerkrechtelijk" besluit, zoo pas genoemd; en ten tweede, opdat die vergadering een commissie zou benoemen "om met hem te worstelen" om zijn bedanken als onderwijzer aan de kerkelijke school terug te nemen. Dat

waren de redenen voor het samenroepen van de speciale vergadering. Geen wonder, dat de kerken aan die oproeping geen gehoor gaven.

Voor beide zaken had de vergadering van den 3den Aug. gezorgd. Candidaat R. D. kon te eeniger tijd zijn zaak in orde maken bij zijn kerkeraad, waar de zaak behoorde, en aanhangig was; en de vergadering had het bedanken van Ds. D. niet aangenomen, maar die zaak aan het curatorium opgedragen, om, indien mogelijk, weder in orde te maken.

De speciale vergadering is dan ook niet gehouden. Het "onkerkrechtelijk besluit" werd niet weer genoemd. Alleen nu, waar men rondgrijpt naar iets, om zich een houding te geven, tracht men zich daar achter te verschuilen. Nog eens: waarom bracht men die zaak niet op de Nov. gecombineerde vergadering? Was het omdat men wel beter wist?

Dan nog die zaak om een commissie te benoemen ten einde onderlinge geschillen te vereffenen. Dit verzoek kwam van Kalamazoo. Waren er dan geschillen?

De kerkeraad heeft geen concrete zaken genoemd, noch bij het nemen van dat besluit, noch bij hun officieel verzoek. Maar daar de president (Ds. Danhof) langs verschillende wegen zijn ongenoegen toonde, en overall voor bedankte, greep de kerkeraad dit middel aan, zonder dat hij zelf daar een verklaring aan kon geven. Dit bleek duidelijk, toen de commissie, voor die zaak benoemd, met de vraag tot de kerkeraad kwam om "de onderlinge geschillen" te openbaren. Het antwoord van den kerkeraad was: *wij hebben niets*, en later toen die zaak op een meer wettige vergadering weer voorkwam, dit antwoord gaf, dat een ieder die iets had dit ter Febr.-vergadering brengen zou. En nu heeft men waarlijk nog den moed om ook dit als een scherm te gebruiken om er achter te schuilen, *dat men wel iets gedaan heeft*. Juist een bewijs, dat men wel naar iets zoekt, maar niets houdbaars vinden kan. Neen, men mag de zaak keeren zooals men wil, Kalamazoo heeft nooit iets gedaan om de afscheuring te voorkomen, om de eenvoudige reden, "dat men niets had." Toch moesten die beide zaken dienen als opmerking op mijn protest; en gebruikt men die dingen nog voor sommige vragers, die met onzen kerkelijken toestand niet tevreden zijn.

Over het niet complete van den grondslag der Prot. Ref. Church zal ik hier niet uitwijken. Bekwamer mannen zullen daar wel voor zorgen. Alleen deze vraag: moest er bij de drie formulieren van eenigheid en de kerkenorde der Geref. kerken nu juist een verhouding bepaald worden tegenover de Chr. Geref. kerk? Hebben andere kerken ook zooiets als grondslag? Zulk een rechtsverhouding blijft toch altijd maar een zekere bepaling en vormt niet den grondslag.

Neen, ook dit is geen reden om te mogen scheiden. En daarom blijft er niets anders over dan te spreken van kerkelijke scheurmakerij.

Doel van dit schrijven is niet om te trachten een scheuring te bevorderen in de gemeente alhier, maar om tegen genoemde scheuring te protesteeren. Niemand

toch denke licht over deze zaak. Wij allen weten, hoe dat alle kerkelijke bladen voor de leeraren Danhof en Hoeksema gesloten waren destijds, vooral voor en na de synode der Chr. Geref. kerk van 1924, zoodat zij hunne zaak niet voor het volk konden brengen. Wel nam men alles op wat tegen hen was, maar zijzelf konden zich niet verantwoorden. Een vereeniging werd opgericht om daarin te voorzien. Blijmoedig werd voor deze zaak gegeven, die heel wat kostte bij aanvang. Alles ging boven verwachting voorspoedig. Dra moest de "Standard Bearer" tweemaal per maand verschijnen, vooral op aandrang van Ds. Danhof. Nauwelijks verschijnt het blad enkele maanden tweemaal per maand, of genoemde leeraar staakt zijn werk aan den "Standard Bearer," zonder eenige reden daarvoor aan te geven.

Kleine gemeenten werden gesticht aan wie financieele steun beloofd werd, alles met toestemming en medewerking van Kalamazoo. Plotseling breekt men ook daarmee, beide met financieele steun te geven, alsook met de onderlinge gemeenschap, en spreekt men openlijk uit, dat zij als gemeenten ten doode gedoemd zijn.

Van den kansel werd een en andermaal oproeping gedaan voor mannen, die zich wilden laten opleiden voor het predikamt. En als hieraan gehoor gegeven wordt, en eenige studenten financieel niet in staat zijn om alles te bekostigen, en hun financieele steun beloofd wordt, dan onttrekt men zich niet alleen aan het onderwijs, maar onthoudt ook alle financieele steun, zelfs vóór dat de finale breuk er was.

Laten wij niet vergeten, dat de kerkeraad van Kalamazoo dit alles mede beloofd en gedaan heeft, en zonder eenige reden zich onttrokken heeft. Dit, dunkt mij, is onverantwoordelijk voor God en menschen.

Door de scheuring onzerzijds hebben wij voorts heel de zaak, die wij vroeger altijd roemden als Gods zaak, een schok gegeven die, zoo niet doodelijk, toch in geen jaren weer te boven te komen is, van uit menschelijk oogpunt beschouwd. Laten echter de broeders en zusters buiten Kalamazoo niet ontmoedigd worden door de handelingen van den Kalamazooschen kerkeraad. Om nu maar niet meer van het *dwingen* van den leeraar te spreken, ligt de schuld van deze scheuring aan de zwakheid van den kerkeraad. 't Meerendeel van zijn leden weet wel beter. De gedwongen besluiten zijn daarvan bewijs. Anderen trachten zichzelf en anderen nu wijs te maken, dat als straks de juiste(?) grondslag klaar is, er weer kans van hereeniging is. Maar dat is geen stap van toenadering onzerzijds, doch reden voor grooter verwijdering. En leidt tot niets anders dan tot een zelfstandig kerkbestaan van Kalamazoo. En waar men dan kerkverband met andere gemeenten zoeken zal, is mij een raadsel. Wie zou het toch wagen om ooit weer met Kalamazoo iets te beginnen. Eén daad die 's leeraars ongenoegen opwekt, en uit is het met de samenwoning. Gods zaak schijnt geheel eigen zaak te zijn. Neen, die dingen zijn te ernstig om mede te spelen. En toch handelt enspreekt men zoo licht over deze zaak alsof het spel is. Want hier zijn geen beginselen in 't spel, dit

wordt door allen erkend. En dan roemt men nog van een hoogstaand geestelijk leven, en stelt men zichzelf voor als model in dat opzicht. Dat men blijde en verheugd moet zijn, enz. 't Zou beter te verstaan zijn als er gezegd werd dat de harpen aan de wilgen hangen. Want indien het waar ware, dat men tot de ontdekking gekomen was, dat de Prot. Ref. Church bestond uit een "goddelooze rommel," zooals openbaar gezegd werd en ook niet teruggenomen is, dan zou het beter te verstaan zijn, dat wij onze stemmen ophieven en weenden, zooals de elf stammen deden toen zij in hun samenkomst Benjamin hunnen broeder misten, Richt. 21:2-3. Of zooals een Mozes en een Paulus, zie Ex. 32:32 en Rom. 9:2-3. Maar als men daarentegen zijn kracht zoekt om de gebreken van een medebroeder breed uit te meten, en anderen daarin aanmoedigt, dan wordt dat hoogstaand geestelijk leven een zeer bedenkelijk iets. Mogen wij allen uit deze ervaringen dit geleerd hebben, en beter dan ooit te voren verstaan: Vest op prinsen geen betrouwen, Waar men nimmer heil bij vindt! Zoudt g' uw hoop op menschen bouwen? enz. Dat ons oog gericht zij op den Koning zijner kerk, die Zich niet alleen in Zijn woord openbaart als de Getrouwe en Waarachtige, maar die door alle eeuwen heen dit duidelijk bewezen heeft, en nog doet, en steeds doen zal.

E. BRONDYK

Kalamazoo, Mich.

NOG NIETS VERNOMEN

We hebben van Ds. Danhof van Kalamazoo nog niets vernomen in antwoord op ons vriendelijk verzoek om zich te verantwoorden en voor het publiek te verklaren, waarom hij zoo plotseling alles heeft neergelegd en meent, dat hij nu op zichzelf moet gaan staan.

Wij meenen nog steeds, dat ons volk er recht op heeft, om het te weten, en ook, dat het verreweg het best is, dat Ds. Danhof dit zelf doet. Wil hij het niet in de S. B. doen, zooals enkelen ons mededeelden, laat hem het dan doen in zijn eigen gemeentelijke Bulletin. Wij zullen er wel nota van nemen.

Indien echter Ds. Danhof het binnenkort niet doet, dan zullen wij genoodzaakt zijn, om de noodige inlichtingen te geven.

H. H.

AANKONDIGING

De rede van Ds. H. HOEKSEMA getiteld, "De Plaats der Verwerping in de Verkondiging des Evangelies," is in druk verschenen, en wordt voor allen, die belang stellen in deze schoone rede, verzonden na toezending van 20 cent per copy. Postage extra.

Verkrijgbaar bij de volgende personen:

Mr. Fred Jansma, 1114 Courtney St., N. W., Dial 71660.

Mr. D. Sweeter, 821 Bemis St.

Mr. J. Sjoerdsma, 734 Alexander St., Dial 37693.

Mr. John Klaver, 1147 Watkins St., S. E., Dial 35184.

DE WERKING DER VERSCHILLENDE KLEUREN VAN HET LICHT

Het licht van de stralen der zon kan in al zijn kleuren slechts aanschouwd worden, wanneer wij het waarnemen in zijn gebroken vorm, zooals het wordt gebroken en teruggekaatst door de nederdalende regendroppelen, in den regenboog, of ook wel, teruggekaatst door diamant of andere edelgesteenten. Ook worden de stralen der zon door geslepen glas kunstmatig geconcentreerd en hare verscheidene kleuren samengetrokken voor medische doeleinden. Het gouvernement van Zweden en Denemarken heeft zulk een toestel onder het toezicht van Dr. Wolf. De stralen der zon worden door dit toestel sterk saamgetrokken en de verscheidene kleuren worden afzonderlijk geleid voor geneeskundige doeleinden. De patient, lijdende aan diepe wonden waartegen alle andere aangewende geneesmiddelen falen, wordt dan onder dit sterk geconcentreerd licht geplaatst, opdat de werking van deze sterk-saamgetrokken lichtstralen genezing zullen teweegbrengen. Vele lijdens, die anders geen baat vinden, worden door dit middel genezen.

Gewoonlijk worden slechts drie kleuren gebruikt, namelijk, de gele, de roode en de blauwe kleuren. De gele kleuren zijn het sterkst en branden het diepst in. Deze worden het eerst aangewend om de wonden uit te branden en te zuiveren. Deze veroorzaken de felste pijn, wanneer zij in de wonden inbranden om hare zuiverende invloed te bewerken.

Vervolgens worden de roode stralen aangewend. Ook deze gaan met veel pijn gepaard en hebben een brandende, zuiverende invloed, doch tevens een genezende werking; en eindelijk daarna worden de blauwe stralen aangewend. Deze hebben een zachte, heelende invloed en oefenen een genezende en koesterende invloed uit.

In deze werking van het zonlicht hebben wij een beeld, of illustratie, van het licht dat van Gods aanzicht straalt. Zooals wij de stralen der zon in al hare kleuren slechts kunnen aanschouwen in hare gebroken vorm; gebroken in de nederdalende regendroppelen, en teruggekaatst in den vorm van den regenboog, zoo ook kunnen wij het licht dat van Gods aangezicht straalt, in al zijn kleuren waarnemen wanneer wij het aanschouwen in zijn gebroken vorm; gebroken aan het kruis van Golgotha; teruggekaatst in het lijden en sterven van Christus. Want zooals de stralen der zon ons oog zouden verteren wanneer wij daar direct zouden inzien, zoo ook zou het licht van Gods aangezicht ons verteren, wanneer het direct op ons zou neerschijnen. Deze stralen van het licht van Gods liefde, geopenbaard in Christus, worden symbolisch afgebeeld in de kleuren van den regenboog.

Beginnen wij met de gele, brandende stralen. Deze wijzen ons op den Geest der uitbranding, de reinigende werking des Heiligen Geestes. Gelijk op medisch terrein, gaat ook dit gepaard met brandende pijn; wanneer de Heilige Geest getuigt van zonde en oordeel en Gods toorn tegen de zonde, kan dit niet anders werken. Het besef van zonde veroorzaakt pijn.

De roode stralen werken ook hier zooals op medisch terrein een deels inbrandende en deels genezende invloed. Het aanschouwen van het lijden van Christus, en het besef dat Hij leed om onze zonden, brandt diep in de ziel en verwekt een pijn die niet is te beschrijven, en werkt tevens een afkeer en walging van de zonde. Het heeft een reinigenden invloed op de ziel, doch werkt tevens het geloof dat onze zonden worden uitgedelgd door Zijn lijden en sterven. Deze roode stralen, aldus ons wijzende op het bloed van Christus, werken tegelijk een zuiverende en genezende invloed. De blauwe, zachte en genezende stralen der zon wijzen ons op de zachte, heelende en koesterende levensgemeenschap met Christus; Zijne getuigenis dat al onze zonden zijn vergeven en wij het eeuwige leven deelachtig zijn. Het zijn allermeest deze laatste die hare blijvende invloed en kracht doen gelden op ons leven en ons stemmen tot wederliefde en dankzegging, en ons bekwamen om met blijdschap onzen weg voort te zetten, en ons gewillig maken, met dankzegging in Zijnen wijngaard te werken.

En door de aanschouwing van al de kleuren van het licht van Gods aangezicht, hetwelk geopenbaard wordt in Christus Jezus, de zonne der gerechtigheid, worden wij meer en meer aan Hem gelijkvormig, en zullen wij straks op volmaakte wijze aan Hem gelijk wezen. Want wij zullen Hem zien gelijk Hij is, I Joh. 3:2.

B. CRAMER

AREN VAN ANDERE AKKERS

Het Woord Gods Moet Zijn Licht Uitstralen

Het Woord Gods moet zijn licht uitstralen als *het licht van den God der wereld en der menschheid*, der volken en der eeuwen; over volken en overheden; over den levensstrijd van elke eeuw; over heel het worstelperk van het geestelijke en van het natuurlijke leven; over de groote levensvragen van waarheid en van recht, van religie en van brood. Het Woord Gods moet als het licht uitkomen over het publieke leven, staande met het oordeel des Heeren tegen de ongerechtigheid en den afval, en uitstralende de beloften voor het toekomstige en voor het tegenwoordige leven.

Zeker, hier is een zware taak voor hen, die de roeping van het Woord des Heeren mogen kennen, en door die roeping zich gebonden weten. Maar het geldt hier ook het Woord van den levenden God. Het geldt hier ook het licht der waarheid voor de menschheid, die naar Gods beeld geschapen is. Het geldt hier het licht Gods voor het menschenleven, waarin zich de Heere openbaart; waarin Hij Zijn raad vervult en Zijn verlossingen werkt. Het geldt hier de eere van den Christus, den gezalfden Zoon van God, die den naam draagt boven alle namen, en die alle knie moet opvorderen, om voor Hem te bukken en alle tong om Hem te belijden . . .

Dat Woord des Heeren moet in den naam des Heeren, als het eenige waarachtige licht gebracht worden, ge-

sproken worden met bedreiging en belofte tot de menschheid ook van onze eeuw, tot overheden en volken . . .

Wie van deze zware roeping en taak het Woord Gods wil weerhouden, om het enkel aan de weduwe van Sarfat toe te eigenen, om het enkel toe te eigenen aan het persoonlijke leven, en aan den afgezonderden kring der geloovigen, die vergriipt zich aan de heiligheden, aan de waarheid, de gerechtigheid en de ontfermingen des Heeren.

En zoo wij uit vleeschelijke berekening de wereld de wereld willen laten, krielend in haar duisternis; zoo we voor ons zelf slechts zoeken ons meel en onze olie, en het Woord Gods alleen aanwenden om licht en troost te genieten in eigen kring; — zoo we moedig vroom zijn in een afgesloten kerk, begraven misschien onder eigenwillige menschenmacht of in persoonlijke eigenwilligheid en zelfbehagen, doof en blind voor de roeping Gods, die van boven is, te laf voor de taak om met het Woord Gods het menschenleven tegen te treden; — neen, dan zijn we tot deze roeping van het Woord des Heeren niet bekwaam.

Uit: Wagen Israels en Zijne Ruiteren,
door Ds. J. C. Sikkel.

WARE VRIJHEID

Ware vrijheid, ware kennis, is bestierd zijn door zijn God;

Is, met God, in God, te willen naar Zijn zaligend gebod;
Is, in God Zijn wil en waarheid en te lezen en te doen;
En in 't zelfbedriegend harte geen onzuivre zucht te voên.

W. Bilderdijk

EBEN-HAEZER

Op 11 Juni 1927 mochten, door 's Heeren gunst over hen, onze geliefde ouders,

TAEKE SJOERDSMA

en

KLASKE SJOERDSMA—Meinema,

hunne 40-jarige echtvereeniging gedenken.

Hunne dankbare kinderen,

Gerrit Estie
R. Hettinga
Jennie Hettinga—Sjoerdsma
Adrian Sjoerdsma
Anna Sjoerdsma—Kramer
Ben Eisma
Dora Eisma—Sjoerdsma
Andrew Sjoerdsma
Rina Sjoerdsma—Wijnsma
Joe Sjoerdsma
Katrene Sjoerdsma—Versluis
Pieter Leestma
Martha Leestma—Sjoerdsma
Alice Sjoerdsma
Clara Sjoerdsma
Sam Sjoerdsma
Herman Sjoerdsma
Gertrude Sjoerdsma
En 12 kleinkinderen.

833 Humboldt St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Het Licht der Wereld tot Zaligheid en tot Verdoemenis

Zeker, het is God niet te doen om hier en daar een enkel menschje te redden, het is Hem te doen om de wereld, om het menschelijk geslacht, om alle volken.

Daarom moet de glans van Jezus' naam over de gansche wereld uitschijnen!....

Daarom moet Jezus Christus als het licht der wereld gepredikt worden aan alle volken.

Niet maar om te zien of hier en daar een Javaantje of een Chineesje zich mocht laten overhalen om zich door ons in een nieuw pakje te laten steken, maar omdat in de wereld der volken uit moet gaan de naam van Jezus, want die is er het licht van.

Dat licht moet er zich over uitspreiden *tot zaligheid en tot verdoemenis!*

Ds. J. C. Sikkel in "Preeken"

Liefdadigheid een Sport Geworden

Nietzsche (de beruchte Duitsche filosoof en Christushater), toornde tegen en walgde van de weeke, slappe, valsche "christelijke" liefdadigheid van zijn tijd, zegt Ds. G. J. A. Jonker in zijn werkje over: "Nietzsche en de Hedendaagsche Moraal."

En deze schrijver en berisper van Nietzsche betoogt verder, voor eigen rekening, dat door de "erbarmelijke eerlijkheid waarmee men in onzen tijd in bazaar of kermis of bal, liefdadigheid en pret aaneenkoppelt, de philanthropie ongemerkt in sport is overgegaan, en dat deze tak van sport zich bij wijlen in 'n ongekende populariteit mag verheugen. In plaats van liefde tot den naaste, geldt nu dusgenaamde liefde tot den verste!"

De Kracht van het Christendom

De christelijke levensleer put haar kracht uit de toekomst, de komst van Christus. Wij hebben het Nieuwe Testament slechts op te slaan, om op elke bladzijde daarvan het bewijs voor deze stelling te vinden.

G. J. A. Jonker

In: "De Beteekenis van Nietzsche," enz.

DENKEN

Met denken wordt op aard'

Helaas niet veel gewonnen;

De meesten houden op

Nog voor ze er mee begonnen.

Punt dicht uit "Het Schouwvenster"

IN MEMORIAM

Waar het den Heere behaagde, op 17 April, 11. één zijner leden,

CORNELIUS SPOELMAN,

door den dood uit zijn midden weg te nemen, betuigt het Curatorium der Theologische School van de Prot. Geref. kerken, hiermede zijn hartelijke deelneming aan de bedroefde familie.

Dat Hij door Zijn Geest hen vertrooste en onder ons de plaats weer vulle, door broeder Spoelman, wiens arbeid en raad steeds werden gewaardeerd, bij zijn leven ingenomen.

Namens het Curatorium,

G. DE JONG, Scriba.

In het Teeken van Jona

De gemeente van Christus staat in haar roeping ook in het teeken van Jona. Dat is de roeping van de gemeente van Christus om de getuige te zijn voor de volken, voor de overheden in Ninevé.

Neen, dat zijn niet de naakte wilden in Nieuw-Guinea, maar dat is de cultuur-wereld van onzen tijd, de wereld van wetenschap en staatkunde. De wereld van de beurs en van de zaken in onzen tijd.

Daar moet het getuigenis Gods gesproken worden door de gemeente van Christus, door al het volk des Heeren.

Ds. J. C. Sikkel in "Preeken"

Het Pessimisme dezer Tijden

Het pessimisme dezer tijden, "dat achter al de bonte tooneelen van bevochten vrijheidswelde de vale schimmen der wanhoop doet rondwaren," bewijst dat het modernisme, de moderne wetenschap, in plaats van aan het vragende menschenhart een antwoord te geven, dat de *angst* in vreugde verandert, en het weenen doet overgaan in lachen, geen troost heeft geboden aan de dorstende zielen naar waarheid, rust en vrede.

En angst is de grondtrek van al het levende.

Dr. H. Bavinck

Het Christendom, Goddelijke Openbaring

Het Christendom is niet maar de hoogste, het is de eenig ware religie.

Het Christendom, als de eenig ware religie, is voor ons (christenen) niet een vrucht van menschenlijke ontwikkeling, maar van Goddelijke openbaring.

En al moet erkend, dat er in de valsche religie zeer zeker verschil is, en tevens dat men, dank zij de groote scherpzinnigheid der geleerde onderzoekers, zij het ook in nog ruwe trekken, een ontwikkeling, een proces in de pseudo-religie kan aanwijzen — juist omdat het Christendom geen vrucht van "ontwikkeling" is, kan men wel van geschiedenis der pseudo-religie, maar niet van "geschiedenis van den godsdienst" spreken.

Dr. W. Geesink

In: "Van 's Heeren Ordinantiën," Deel III

ANNOUNCEMENT

The Third Annual Field Day of the Protestant Reformed Churches will be held, D. V., at Campau Lake, July 4th, 1927. Speakers have been secured for the entire day; there will also be band music, singing, and games for the children. Carry own lunch baskets; coffee and refreshments can be bought on the grounds.

DIRECTIONS TO GET THERE:

From Kalamazoo and Byron Center take 131 U. S. to Cutler-ville, thence straight east 8 miles. Follow Signs. Friends from Hudsonville, Hope, etc., can meet at the First Pro. Ref. Church, cor. Franklin and Fuller between 8 and 9 o'clock.

A hearty welcome extended to all.

THE COMMITTEE